

Mihaela RĂDULESCU

Întreabă-mă orice

„Cine pune o întrebare e prost doar până află răspunsul,
dar cel care nu o pune rămâne prost toată viața.”

Proverb chinez

De când suntem mici, ne punem întrebări. Pe cele mai năstrușnice și mai adorabile le adresăm părinților când suntem copii, dar când ajungem mari nu mai rostim întrebări esențiale, deși ne trec prin gând de atâtea ori... Ba nu se cade să le spunem cu voce tare, ba nu avem deprinderea formulării, ba ne este o teamă frigorifică de răspuns, ba ni se pare că ȘTIM NOI...

Nu e un test psihologic, căci n-are cine să vă interpreteze răspunsurile și să vă eticheteze drept coleric, flegmatic, bun sau odios.

Nu e carte de citit pagină cu pagină, ca un roman, cu nerăbdarea de a ajunge la final. O poți deschide zilnic, la întâmplare, poposind, ca pe o bancă în parc, la fiecare întrebare inedită, la fiecare întrebare pe care nu ți-a pus-o nimeni, niciodată, respirând aerul curat al sincerității. Cine își răspunde onest și abrupt lui însuși este cel mai câștigat, și nici nu știu dacă să vă sugerez să-i întrebați și pe cei dragi despre una, despre alta... Nu știu cât de pregătiți suntem să auzim răspunsurile limpezi ale altora, dar știu cât de stăruitoare poate fi uneori o întrebare și cât de multe schimbări poate provoca un răspuns...

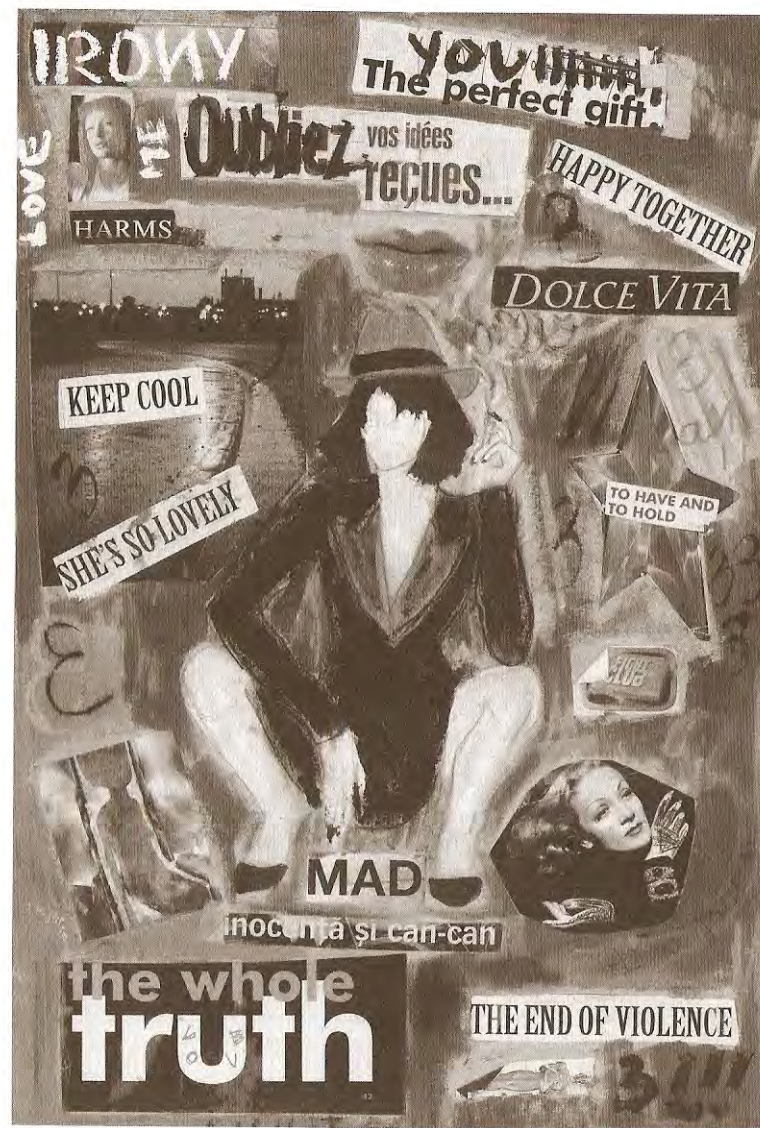
Am scris prima dată un set de astfel de întrebări într-un articol apărut în revista *Elle*, apoi le-am postat pe un blog (www.daniotil.ro). Am fost fascinată mai întâi de numărul neașteptat de răspunsuri, cele mai multe pe care le-am primit vreodată de la cititoarele mele de la *Elle* sau de pe blogul

respectiv. De aici a apărut și ideea de a crea câteva sute de întrebări și de a le așeza într-o carte, de a le face accesibile pe o scară mai largă. Apoi, m-au înduioșat sinceritatea și bucuria cu care oamenii au răspuns unor întrebări cu care nu-i mai confruntase nimeni, niciodată. Dacă adaug și sentimentul de profundă tristețe care m-a copleșit aflând, despre oameni total necunoscuți mie, lucruri grave, dureroase, ca niște răni nevindecate, veți înțelege de ce am considerat oportună această întreprindere.

În toți anii în care am lucrat în televiziune, am conceput întrebări, le-am adresat invitaților sau telespectatorilor și, Doamne, câte s-au oprit în gând, poticnite ba în bunul-simț, ba în pauza de publicitate, ce năvălea mereu nepotrivit...

În televiziune, întrebarea ideală nu există, căci despre fiecare invitat vrei să afli altceva, fiecare are altă cameră încuiată, care ne stârnește tuturor curiozitatea. Acolo, întrebarea corectă e doar cea formulată minimalist, niciodată mai lungă decât răspunsul, cu excepția celor care primesc un cert „Da” sau „Nu” sau, mai nou, „Nu comentez”. Întrebarea ar trebui să fie mereu adaptată personalității individului, asortată contextului care a determinat interviul și generată de o temeinică documentare prealabilă, nu numai de curiozitatea brută și nevoia de senzațional.

Există și întrebări tâmpite, cu duiumul, pe care jurnaliștii care vor să arate cât sunt de pregătiți le lansează cu răspunsul gata ambalat – „nu-i așa că...?” este cea mai proastă soluție de a fi interesant pentru un public deștept. Există întrebări jenante, iritante, care-i pun în situații halucinante pe invitații de bun-simț, veniți deja sceptici într-o emisiune televizată. Rareori mai auzi astăzi o întrebare incitantă, deștept formulată, care să genereze un răspuns de interes general. Scandalul, scormoneala abruptă în cele mai intime aspecte ale vieții personale, tutuiala, bășcălia, șmecheria, „sursele” sunt instrumente cu care se operează astăzi în direct, pe ecran sau pe

Lucrare de Ana Ularu

hârtie colorată, fără nicio preocupare pentru sterilitatea demersului sau vindecarea problemei. Inflamarea, propagarea infecției și revărsarea tuturor dejecțiilor par a fi mai interesante, mai „de audiență” decât banala conversație politicoasă, calmă și jovială.

Nu am pretenția că am scris „un ghid de întrebări pentru tinerii jurnaliști”, căci cu multe dintre întrebările formulate aici probabil că au operat deja. Am preferat să-mi direcționez intenția către „amatorii” de întrebări și de răspunsuri, către căutătorii de adevăr în ei înșiși, mai mult decât spre cei care vor să știe mereu despre alții.

— ÎNTREBAREA rămâne, totuși, singura șansă a descoperirii, a iluminării, a lămuririi. Curiozitatea e un instinct, și suntem în aceeași disperare dacă nu reușim s-o potolim cum am potoli setea sau foamea... Suntem curioși despre alții, suntem curioși pentru alții, dar eu vă propun ca, prin această carte, să fiți în primul rând curioși despre voi înșivă.

Dacă am fi față în față, ar fi un interviu lung și chinuitor, pe care, probabil, nu vi l-a luat nimeni, niciodată. Dar nu suntem. Sunteți doar dumneavoastră, cu un set de întrebări, unele plăcute, altele tăioase sau prea intime... Răspunsul poate fi doar un gând... sau o mărturisire făcută cuiva drag, vital pentru viața dumneavoastră, dacă sunteți sigur că nu veți strica armonia...

Cine are umor se poate juca cu aceste întrebări, eliminând stresul luării în serios. Chiar și așa se pot naște răspunsuri fermecătoare, uluitoare pentru orice ureche în plus.

Cei care au prea multe certitudini mă înfricoșează. Îi prefer pe cei mai nesiguri când vine vorba de viață, îi prefer pe cei care formulează întrebări și le adresează spre a afla răspunsuri (pe care să le și asculte!)... Să gândești despre tine pe cont propriu, fără influențe și lozinci, fără citate și platitudini, cu sinceritate, fără grija pentru imagine sau reputație, este un lux pe care tot mai puțini par să și-l

permită. Cultura modernă naște oameni siguri pe ei, care n-au îndoieli, care sunt mai corporatiști decât un banc de pești, care au mai mult *self-confidence* decât bucurii, emoții, gânduri, fantezii... Ei nu operează cu echivocul, ci cu „știu eu sigur...”. Poate măcar unii dintre ei se opresc puțin din cursă și fac exercițiul tonic al unei întrebări lămuritoare, adresată înainte de a fi prea târziu.

Mecanismul întrebării nu este același pentru fiecare – unii au nevoie neapărat de context, alții se străduiesc să afle pe cont propriu, folosind întrebarea doar în climaxul nedumeririi, alții trăiesc măcinați de o întrebare ca de un organ intern bolnav, sperând să afle răspunsul din întâmplare...

„De ce?” este întrebarea care ar trebui să fie stâlpul de rezistență al tuturor acțiunilor din viața noastră („de ce eu?” este întrebarea care ajunge întotdeauna ultima la întâlnirea cu rezolvarea unei probleme...). Dacă pentru multe aspecte ale vieții noastre personale și profesionale am răspunde corect la întrebarea „de ce?”, am elimina, probabil, multe inadvertențe cu care ne confruntăm suplimentar.

Nu putem trăi fără să ne punem întrebări. Nu putem evolua fără să avem întrebări corect direcționate și nici nu putem să ne întregim, să ne găsim perechea, să ne înfățișăm altora, să relaționăm social... fără să răspundem, coerent și responsabil, la anumite întrebări (cu mâna pe Biblie sau pe inimă...). În multe privințe putem păstra misterul ca pe o bijuterie veche, de familie, dar în egală măsură e posibil să ne confruntăm cu mici sau mari crize de prieteni, de persoane de încredere, de iubire. Nevăzătorul e mult mai performant în a găsi căi senzoriale înlocuitoare decât misteriosul care trage prea multe draperii peste viața lui, în fața celor apropiați. Desigur, discreția rămâne virtutea pe care cu toții o aplaudăm (mai ales când ne privește...) și cu care toți ar trebui să operăm, oricât de mult ne-ar expune public meseriile noastre. Că nu depinde numai de noi aflăm zilnic din presă sau de la televizor, pe scara blocului sau la birou. Mereu se găsește

„un prieten fără nume”, „o sursă” sau o bârfă „revelatoare” care să-ți modifice imaginea mai diabolic decât reușește Photoshopul să „sculpteze” trupurile unor vedete. Nu ne putem cuibări la sânul publicului (sau al necunoscuților, în genere) spunându-le tot despre noi, sperând că vor fi empatici și ne vor mângâia pe creștet. Dar putem avea îndoieli umane, putem pune întrebări utile, putem da răspunsuri edificatoare când imaginea devine prea aglomerată de neadevăruri. Măcar în fața celor dragi.

Semnul întrebării este semnul evoluției. Vă invit să profitați și să vă înfruptați din întrebările... despre voi.

În ce ipostază crezi că-ți poți face cea mai reală impresie despre caracterul unui om?

Ce schimbări ai face în viața ta de acum?

Ai acordat vreodată cuiva primul ajutor?

Ți-a fost vreodată rușine să spui unde te-ai născut sau unde ai crescut? În ce context?

Care a fost cea mai mare gafă pe care ai făcut-o vreodată?

În casa cui te simți cel mai bine primit ca musafir?

Care a fost momentul tău cel mai crunt de sărăcie?

Când ai stat ultima dată treaz(ă) toată noaptea și din ce motiv?

Când auzi că s-a întâmplat o tragedie pe planetă, într-o țară îndepărtată, cum reacționezi?

Când te-ai simțit cel mai nedreptățit?

Ai salvat cu adevărat viața cuiva?

Cu ce handicap crezi că ți-ar fi cel mai greu să trăiești?

Care a fost cea mai penibilă scuză pe care ai folosit-o vreodată?

Cine e cea mai importantă ființă pentru tine?

Ce calități admiri cel mai mult la:

– tine?

– prietenii tăi?

– un om politic?

Ce calități crezi că admiră cei din jur la tine?

Ce crezi că e cel mai neplăcut la tine?

Cine e prietenul tău cel mai bun?

Cine e eroul tău preferat, din viața reală?

Niște răspunsuri...

Am avut un moment grozav acum doi ani – m-a invitat Răzvan Mazilu să-i regizez spectacolul de la Operă. A fost prima mea întâlnire cu scena, ca regizor, cu scena Operei și cu niște oameni care-ți taie răsuflarea, la prima vedere – la a doua, tot ei ți-o dau înapoi, printr-un firesc aproape umilitor, pe care-l inspire ca pe aer, doar că nu l-ai mai da afară decât sub formă de... recunoștință, zâmbet, admirație. Am mai scris despre Răzvan, am mai spus cât de mult mi-aș dori să fie la fel de aplaudat și de apreciat în țara lui precum e în Japonia... în Franța... sau în atâtea alte țări în care mulți nu știu că Răzvan a umplut săli cu oameni fascinați de talentul lui.

Am avut prea puțin de „atins” spectacolul lui Răzvan – era atâta coerență în concepția lui, atâta disciplină artistică și atâta energie creatoare, încât n-am vrut decât să-mi fac regia nevăzută, să fie doar o boare care să plutească, nu să încarce un aer prea curat de senzații și fiori. Am făcut câteva mici legături cu vocea lui Marcel Iureș, care „povestea” spectacolul în cuvinte, le-am lipit discret de pașii și piruetele lui Răzvan sau ale minunatului Gigi Căciuleanu... În fine, am montat drept fundal, ca unic decor, un ecran imens, cât toată scena Operei, pe care am derulat, exact atunci când am vrut să fiu în sincron cu un dans sau cu un gând, câteva întrebări pe care le-am creat anume pentru acest spectacol. Am invitat spectatorii să răspundă cu curaj, sub protecția anonimatului, la toate întrebările pe care le vor întâlni de-a lungul spectacolului

(am avut grijă să găsească toți, la intrarea în sală, pix și hârtie). Am primit răspunsuri fabuloase, abrupte, alune-coase, plate... de toate felurile, ca și cele pe care le-am primit chiar pe acest site.

Eu, una, aș încerca să-mi pun zilnic întrebări, în loc să am răspunsuri la aproape orice. Sau, după fiecare răspuns, aș mai încerca un „dar dacă ar fi invers...?”.

Fără minciuni și „poze”. Așa, ca și cum ar fi ultima șansă ca să trec, ca la jocurile pe computer, la nivelul următor. Singura regulă a jocului – sinceritatea. Cine nu e sincer nu trece – și asta nu pentru că așa vreau eu, ci pentru că zidul de care v-ați izbi ar fi chiar... minciuna voastră. Sau lipsa de curaj...

Articol postat pe www.daniotil.ro

Ce ai vrea să nu afle niciodată prietenii despre tine?

Pe cine te bazezi într-o situație-limită?

Care a fost ultima faptă caritabilă pe care ai făcut-o?

Pentru cine ți-ai da viața?

Cui i-ai dona un organ, dacă ar fi cazul?

Ce visezi cel mai des?

Mihaela Rădulescu

Care a fost cel mai urât coșmar pe care l-ai avut?

Pe cine simți nevoia să protejezi cel mai mult?

Ce boală n-ai vrea să ai niciodată? Faci ceva ca s-o previi?

Care e cel mai mare viciu al tău? Ai încercat vreodată să scapi de el?

Care a fost primul tău vis împlinit?

Unde te simți cel mai în siguranță?

Întreabă-mă orice

Ce nu suporti la un bărbat? Ce nu suporti la o femeie?

Despre ce domeniu știi cel mai mult?

Toate ilustrațiile din această carte sunt răspunsurile unor suflete de artiști la întrebările care vor curge până la ultima pagină. Au ales după cum au vrut, iar eu n-am fost de față la alegerea lor.

Îmi place teribil jocul de-a găsirea întrebării care se potrivește cu răspunsurile desenate de...

Ana Ularu

Dani Oțil

Andreea Esca

Niciunul nu trăiește din desenat – dar nu-i așa că desenele lor trăiesc o viață pe care voi n-o știți despre ei?... Le știți chipurile, le știți vocea, le știți fragmente din viață, dar nu le-ați vizitat până acum sufletul, intrând prin ușa deschisă de mine... Vă aștept lângă lucrările lor, ca să vă văd zâmbetul și să vă întreb atâtea...

Ce meserie ți-ar plăcea să ai, dar n-ai avut ocazia, șansa, priceperea...?

În ce domeniu ești cel mai ambițios?

Ce te face să plângi?

Ce subiect de discuție nu-ți face deloc plăcere?

În ce situație te-ai simțit inutil?

În ce împrejurare ai strălucit ca niciodată?

Când ai fost cel mai fericit (cea mai fericită)?

Care a fost cumpăna vieții tale de până acum?

Ai fost vreodată la un pas de moarte?

Când ai avut cea mai adâncă depresie?

Când te-ai distrat cel mai bine?

Care a fost cel mai frumos eveniment de familie la care ai participat?

Care crezi că e cuplul cel mai reușit din câte cunoști?

Poveste geometrică

S-au cunoscut într-un caiet; ea era pe pagina din stânga, iar el pe pagina din dreapta. Cerc era desenată, ba chiar avea și două raze care-i luminau chipul ca într-un zâmbet. Era perfectă, căci fusese făcută cu compasul și cu un creion negru foarte sigur pe el, care a decis ca ea să fie un cerc-femeie, fiindcă avea atâtea calități subtile... Când creionul a început să treacă razant pe lângă riglă ca să deseneze cubul, Cerc privea cu răsuflarea tăiată la perfecțiunea unghiurilor, la multitudinea de laturi, la simetria senzuală și abia aștepta să vadă cine e. Când Cub a fost gata și privirile li s-au întâlnit, foile albe au tremurat, căci ei erau mult prea perfecți ca să se deformeze. Cub, dezmeticit, s-a uitat împrejur și a dat cu ochii de Cerc. O, Doamne, cât era de frumoasă! Ce simplitate și ce desăvârșire! Ce perfectă armonie!... I-a venit așa, fără să-și poată prelungi vreo latură, să mângâie rotunjimea, pe dinăuntru, pe dinafară... Când a realizat cât erau de diferiți, Cub s-a întristat, dar nimic din sentimentele lui nu putea fi văzut din afară, poate doar atunci când vreuna din laturi se înroșea de sfială. Doar Cerc părea să dea din raze ca o făptură îndrăgostită, de câte ori era privită...

Prima oară când s-a închis caietul și s-au trezit lipiți strâns unul de altul, față în față, li s-a tăiat respirația. Cub a vrut s-o ia în brațe, dar Cerc nu știa cum să-l cuprindă. Nici Cub nu era foarte sigur că ar fi putut să-și desfacă laturile, așa, dintr-odată, dar după câteva ore petrecute împreună a știut

că asta pot învăța doar unul de la altul. Când erau răsfoiți și lăsați cu caietul deschis chiar la paginile lor, erau atât de triști și atât de singuri... Li se făcea un dor cumplit și, oricât s-ar fi iubit, știau că niciunul dintre ei nu putea închide caietul, mereu depindea de altcineva ca ei doi să fie fericiți...

Într-o zi, Cub s-a înspăimântat la gândul că una dintre foi ar putea fi ruptă din caiet, ca să devină avion, cum i se întâmplase unui prieten de-al lui. Habar n-avea că și Cerc se frământa cu aceleași gânduri negre, fiind și mai speriată de radiera cu care-i șterseseră prima rază...

Zile în sir, când caietul nu se deschidea deloc, erau atât de fericiți în lumea lor, în dragostea lor ce era în pericol doar când se afla în mâinile altora... Cub și Cerc începuseră să-și facă planuri împreună. Se gândeau chiar să renunțe la perfecțiune și să se transforme amândoi într-un banal triumfi... Se rușinau de acest gând, dar erau excitați de ideea că ar putea să facă împreună o latură numai a lor, chiar dacă n-ar fi avut nicio linie curbă, ca mama, ci doar linii drepte și unghiuri, ca tata.

Învățaseră să se îmbrățișeze, chiar dacă, matematic vorbind, părea imposibil. Cerc intra în Cub toată, se pierdea în brațele lui și aveau senzația că nimic nu-i mai poate despărți. Într-o zi, paginile s-au desfăcut și creionul mângălea hârtia cu niște desene mici, imperfecte, înghesuie, bârfitoare și vulgare. Cub și Cerc au tras o spaimă groaznică, dar au scăpat de mângăleală. În schimb, din ziua aceea au trebuit să suporte răutățile și mizeriile figurilor imperfecte, care râdeau de iubirea lor și îi deranjau cu o curiozitate sinistă, vroiau să știe în fiecare moment ce fac, ce-și spun, cum dorm îmbrățișați, pe ce latură, cum intră Cub în Cerc și Cerc în Cub.

Deveniseră de nesuportat, pe măsură ce Cub și Cerc se iubeau tot mai mult. Creaturile mângălite în josul paginii erau tot mai stridente și mai ticăloase, iar Cub și Cerc și-au dat seama că nu vor rezista așa. Și, într-o zi când se prefăceau că dorm ca să-și vadă și mângăliturile de viața lor, au decis să

fugă, ca să-și apere iubirea. Să se deghizeze chiar și într-o caricatură, numai să plece de lângă mângălelile acelea, ca să-și trăiască liniștiți, milimetric, povestea de iubire. Cub a desfăcut patru linii pe furis și cu una a luat-o pe Cerc de mână, din cealaltă i-a făcut o sarmă, ca să treacă pe pagina lui, cu încă una s-a agățat de o margine de caiet și din ultima și-a făcut o sabie, pentru ce avea să urmeze, dacă avea să li se împotrivescă și altcineva. Cerc a plecat cu inima sfâșiată nu de dorul paginii pe care se născuse, ci pentru că a văzut cu ochii ei cum Cub s-a automutilat pentru iubirea lor, cum și-a pierdut într-o clipă perfecțiunea de dragul ei.

Atât de tulburată și totuși atât de fericită, Cerc a sărit bucuroasă de la înălțimea mesei, dorindu-și cu disperare să se îndoie, ca să nu-i mai fie povară și să aibă și ea măcar un unghi. În cădere, s-a îndoit și a devenit un oval strâmb, cu o latură aproape dreaptă. Vrând s-o salveze la timp, Cub s-a aruncat după ea și i-au mai sărit trei laturi. Nu mai semăna a nimic, dar chiar și așa, redus la o formă necunoscută, Cub o iubea pe Cerc, iar Cerc avea încă raze să zâmbească a fericire. Formele îi ajutaseră doar să se descopere, dar iubirea se așternuse din alte motive și rămăsese acolo pentru că motivele erau indestructibile.

Nu le-a luat mult timp să se transforme în triumfiul la care visaseră și să realizeze cât de puțin le trebuie ca să fie fericiți și cât de posibilă e iubirea care nu are forme și reguli, ci flori, sentimente, vise și curaj...

Care consideri că e cuplul cel mai nepotrivit dintre prietenii tăi?

Dacă ai renunța la unul dintre prietenii tăi, care ar fi acela și care ar fi motivul pentru care nu l-ai mai vrea în preajma ta?

Când ai câștigat ultima dată un concurs, un premiu?

Ce muzică te energizează?

Ce muzică nu ai în casă și nici nu vrei să asculți?

La ce program TV te uiți cel mai des?

Lucrare de Ana Ularu

Ce emisiune crezi că ai putea prezenta (chiar dacă n-ai nicio legătură cu acest domeniu)?

Ce știi să gătești cel mai bine?

Care ți se pare cel mai talentat om pe care-l cunoști personal?

Ce te enervează cel mai mult? Poți face o listă lungă, dacă e cazul...

Pe cine urăști cel mai mult?

Ce faptă ilegală ai comite, într-o situație disperată?

Cum ți-ar plăcea să mori?

Ce te sperie cel mai tare?

În ce situație ai dovedit cel mai mare curaj din viața ta?

Când și cui i-ai scris ultima dată o scrisoare?

Urma unui om drag...

Îl se poate întâmpla absolut oricui să trăiască iubiri puternice, să le îmbrace în hainele cele mai comode ale unei relații de lungă durată sau în veșmintele sclipicioase și uneori nepotrivite ale unei relații fulgerătoare. În mod firesc, iubirile nenorocoase ajung să se numească despărțiri. Așa cum iubirile sau motivele ce le-au declanșat nu sunt identice, la fel nici despărțirile nu se înscriu în șabloane. Ne despărțim de oameni pe care i-am iubit sau care ne-au fascinat, mai întâi din cauza neputințelor noastre – nu suportăm și nu putem înțelege minciuna, înșelatul, violența, lipsa pasiunii, lipsa încrederii în celălalt, gelozia aberantă, diferențele de preocupări, asperitățile de comunicare și atâtea altele, cu care ne confruntăm, dar pe care nu știm să le învingem. Ne despărțim de oameni care au fost, la un moment dat, cei mai apropiați de sufletul nostru, căroră le-am spus „te iubesc” mai des decât „bună ziua” și căroră le știm aproape tot conținutul uman. Ne chircim de durere sau răsuflăm ușurați, ne amăgim că nu vom simți lipsa unui om cu care am dormit ani de zile în același pat și... uneori chiar ne iese să-l uităm, mai ales dacă apare o altă ființă, mai promițătoare, mai captivantă și mai diferită de cea dinainte.

Când se alege praful de o iubire ce părea rezistentă, reacționăm ciudat, scoatem din noi niște ființe uneori răzbu-nătoare, alteori neînduplecate, prea rar lucide sau împăcate cu gândul despărțirii. Ne trebuie timp să ne distanțăm viețile, ne trebuie pași laterali să ne înțelegem sentimentele, atât de

diferite de cele care ne-au adus împreună, cândva. Nu dăm vina pe noi aproape niciodată, căci e dureros să porți pe un umăr vina și pe celălalt înfrângerea. Preferăm, aproape fără nicio logică a întremării psihice, să jignim, să acuzăm, să refuzăm explicațiile, să anulăm orice cale de comunicare sau împăcare. Despărțirile de control, acelea provocate din alint sau din dorința aproape sadică de a verifica iubirea celuilalt, sunt, în marea lor majoritate, doar niște repetiții pentru marele spectacol al despărțirii.

În urma unui om rămân mereu amintiri. Sufletul, dar mai ales creierul nu renunță atât de ușor la obișnuințe, la repere emoționale, la secvențe frumoase sau chiar urâte ale vieții în doi. Unii oameni din drumul vieții noastre zăbovesc mai mult ca alții între amintiri și ne sunt cu atât mai dragi cu cât ne depărtăm mai mult de ei. Alții dispar de pe radarul sentimentelor noastre și cu greu ne mai amintim detalii despre ei, poate doar provocați de amintiri asemănătoare sau de prea multă singurătate. Nu cred că există antidot pentru suferința de după o iubire reală, așa cum nu există recuperare pentru nepăsare, pentru uitarea definitivă. Cred doar, în naivitatea caracteristică de obicei femeilor, că fiecărui om de care ne-am despărțit ar trebui să-i mulțumim pentru clipele de fericire și ar trebui să-i iertăm, în liniștea unei alte iubiri sau a unei demne abordări imediate, greșelile față de noi. Nu cred în acumularea urii și nici în manifestarea ei bezmetică, ci în așezarea lucidă a amintirilor frumoase una lângă alta și în mersul înainte, către o altă etapă de viață. De iubire, mai ales.

Iar dacă ni se întâmplă să avem o pauză de alte gânduri zilnice, poate ne uităm puțin și la greșelile noastre, pe care nu le-am deranjat niciodată din ascunzișul lor. Dacă le-am chema la o întâlnire neașteptată, poate am afla niște vești bune despre noi, fie doar și una singură, aceea a înțelepciunii pe care o putem manifesta când greșim – prea des, totuși...

Lucrare de Ana Ularu

Căruia om de care te-ai despărțit i-ai mulțumi astăzi? Ce-a rămas cel mai frumos în tine după despărțirea de un om drag?

Dacă ai fi celebru și bogat, cum crezi că ți s-ar schimba viața?

În ce relație ești cu Dumnezeu?

Cum îți manifesti credința în Dumnezeu?

Care a fost ultima carte despre religie pe care ai citit-o?

Pentru ce ți se pare cel mai nepotrivit să te rogi?

Pentru ce îi mulțumești cel mai des lui Dumnezeu?

Care sunt cele mai importante trei fapte pe care vrei neapărat să le faci în viață?

Dacă ai face o curățenie generală și ar trebui să arunci cel puțin trei obiecte mari din casă, care ar fi acelea?

Care e cel mai mare risc pe care ți l-ai asumat vreodată?

Pe cine ai vrea să te răzbuni? Ce te-ar face să ierți, totuși, acea persoană?

Când ți-a fost cel mai greu să spui adevărul?

Care a fost cel mai bun an din viața ta de până acum?

Ce experiență crezi că te-a făcut mai înțelept?

Care e sunetul care te deranjează cel mai mult?

Care e bijuteria ta preferată?

În ce an al vieții tale ai simțit că te-ai schimbat cel mai mult?

Ce consideri a fi talismanul tău?

Care e cel mai bun sfat pe care l-ai primit vreodată?

Când te-ai simțit cel mai norocos?

Care e cea mai norocoasă persoană pe care o cunoști?

Ana e (de pe) altă planetă

Îmi place să amestec cuvintele cu imagini, cu muzică și, dacă ar fi posibil, aș parfuma și paginile cu arome de iasomie, de parcă aș vrea să-i dau cititorului un *all inclusive* când intră în lumea mea. Ador oamenii care se exprimă complex, care au talente pe care nu le batjocoresc prin neactivare și care reușesc să transmită fiori mânuind tușul, culorile, dalta care lovește lemnul sau piatra, clapa de pian sau arcușul de violoncel, aparatul de fotografiat, foarfeca, propriul trup, tastatura sau orice altceva se întâmplă să contribuie la seducția sufletelor sensibile.

Pentru că nu mi-aș pune niciodată pe pereții casei un tablou cu care să n-am o relație afectivă și pentru că nici nu mi-ar plăcea să trăiesc într-o casă cu pereții goi, am decis ca în toate cărțile mele să înșir tablouri, imagini care să-mi prelungească ideile și care să aducă cititorul de mână la un vernisaj inedit, în care să dea, ca din întâmplare, peste gânduri ce-i seamănă, peste oameni pe care-i știe parcă dintotdeauna și peste întrebări la care ar fi vrut neapărat să răspundă dacă, adesea, n-ar fi fost prea departe de el însuși...

Căutam un ilustrator pentru noua mea carte și mă pierdusem în tot soiul de piste false, cu imagini nepotrivite sau de neînțeles pentru mine. După desenele lui Horațiu Mălăele, care mi-au umplut sufletul și paginile volumului *Niște răspunsuri*, orice desen pe care-l priveam pornea din start cu handicapul de a nu avea strălucirea și forța comunicării unei

emoții reale. Nu simțeam „întâlnirea”, nu mă convingeau formele, culorile, mă simțeam vinovată că nu înțeleg munca unui artist, că poate nu sunt pregătită să-l descifrez cum se cuvine...

Când am întâlnit-o pe Ana, m-am simțit ca Micul Prinț – am descoperit o ființă extrem de interesantă, care locuia pe o altă planetă și care, când am rugat-o să-mi deseneze o oaie, mi-a desenat exact cutia în care trebuia să-mi imaginez că se află oaia. I-am trimis toate întrebările din această carte și am rugat-o să-mi răspundă la ce întrebări dorește, prin desen. Nu știu la care dintre ele a răspuns, dar știu că au început să-mi tremure genunchii de emoție, să am zâmbete și lacrimi în ochi și o liniște răspicată că am găsit răspunsul cel mai potrivit la întrebarea „cu cine ar face pereche gândurile mele de-acum?”.

Ana este un artist din zilele noastre. Ar părea un copil teribil al generației sale dacă platitudinea acestei etichete n-ar fi contrazisă rapid de o inteligență ușor de remarcat în multiplele ei forme de exprimare artistică. Ana este actriță, a luat premii internaționale pentru rolurile ei, Ana cântă, Ana pictează și vorbește expresiv, Ana vrea să fie, nu să pară... Când am văzut-o jucând-o pe Lolita, alături de Ștefan Iordache, am simțit probabil exact tresărirea din ochii regizoarei Cătălina Buzoianu când a distribuit-o în acel rol – din copilul Ana ieșeau aburi de femeie frumoasă, cu ochi albaștri și buze senzuale, care nu vorbeau nici limba seducției, nici a flirtului, ci a talentului pur și concentrat, ca laptele de mamă. Am aplaudat-o în picioare și am zâmbit la toate urmele pe care le-a lăsat de atunci în teatru, în film, în televiziune. Am păstrat mereu o distanță de admirator constant, nu de fan... fanatic, n-am năvălit niciodată în universul ei și nici nu i-am spus vreodată cât îmi place omul din femeia care a devenit.

Ana Ularu nu este descoperirea mea, n-am avut nicio contribuție la parcursul ei artistic, cum s-a întâmplat cu alte ființe a căror celebritate a fost consolidată și de prezența la

emisiunile mele. Nu cred că Ana este produsul vreunei strălucite idei de marketing și mă îndoiesc că Ana va fi vreodată „o vedetă de ziar colorat”. Ana are doar un start bun, adică părinții și o ursitoare generoasă, care i-au dăruit talente și inteligența de a le manevra în favoarea ei. Pe Ana te poți baza că face dreptate unei generații întregi, pentru că simte, muncește și trăiește la intensitatea unei planete mici, dar responsabilă de încălzirea tuturor celorlalte planete din sistemul ei. Ana e o stea. La care te poți uita, cu condiția să accepți că privitul în ochii ei este riscant, dacă nu ești la fel de puternic – sau de fragil – ca ea.

Ana e o Stea. Are mișcarea ei complexă, are poziția ei pe hartă, are cer și perspectivă, are raze și energie și, pe cerul ei, se învâрте după stele pe care le-a descoperit singură, cu ochiul liber, cu mintea liberă. Distanța până la Ana se parcurge în clipe-lumină, dacă știi să-i descifrezi desenele.

Ana este o bucurie. Pe care am trăit-o intens. Pe care v-o dăruiesc în alb-negru, lăsându-vă pe voi să vă imaginați culorile în care strălucește steaua Anei.

În 0,16 secunde, Google îți dă 68.900 de rezultate la căutarea „Ana Ularu”. Privind doar câteva clipe desenele Anei din această carte, mintea îți poate da doar câteva răspunsuri despre Ana – cele care contează și care spun povestea unui om frumos.

Explain simplicity... – aș scrie pe tricoul pe care l-aș purta, cu chipul Anei.

Mihaela Rădulescu

Care e cea mai importantă realizare a vieții tale?

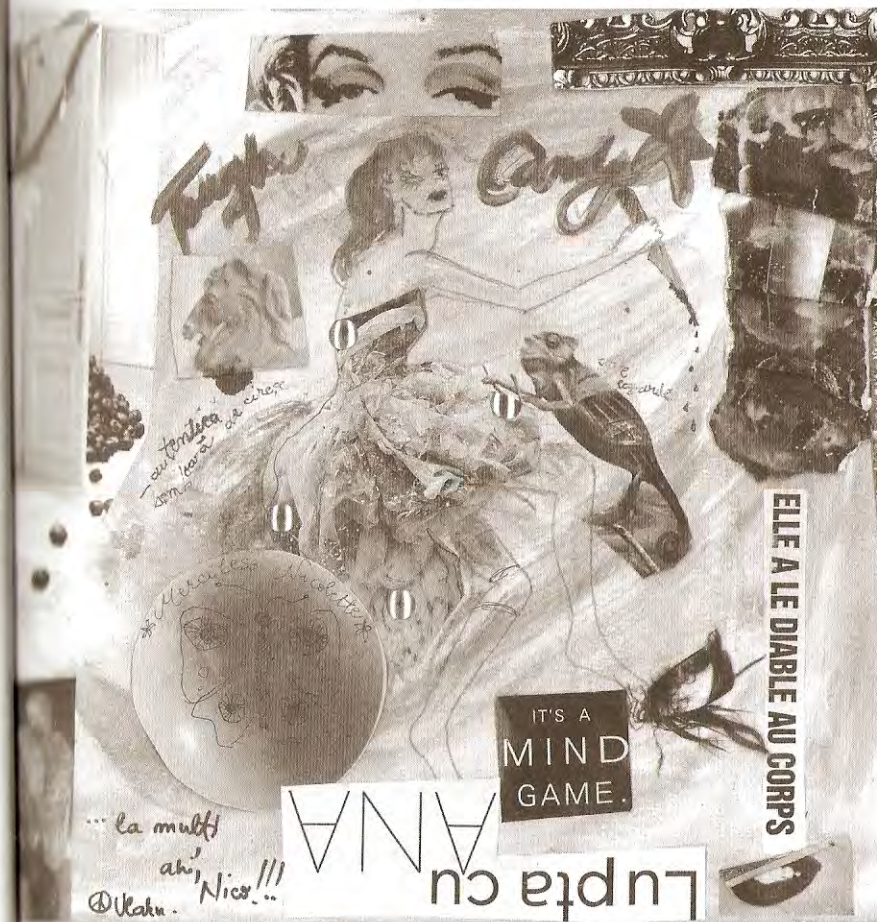
De ce ești cel mai interesat în acest moment?

Ce invenție din ultimul secol îți influențează cel mai mult viața?

Care e cel mai bun exemplu de perfecțiune la care te poți gândi?

Care a fost cel mai mare păcat pe care l-ai comis vreodată?

Cu ce unic cuvânt te-ai descrie?

Lucrare de Ana Ularu

Care crezi că este cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o ca adolescent? Dar ca adult?

Care este cuvântul tău preferat, din limba ta natală?

Care este persoana care te face să râzi cel mai mult?

Care este cel mai prost obicei al tau?

Cu cine ai cele mai interesante discuții?

În ce fel crezi că ești unic(ă)?

Tattoo

Încep cîstit, mărturisind că am două tatuaje – pe unul nu-l văd aproape deloc, pentru că e făcut la baza gâtului, pe spate, iar celălalt îmi zâmbește mereu de pe încheietura mîinii drepte. Ambele au povestea lor și se află acolo fiindcă marchează niște momente importante pentru mine, fără ca semnificația lor să fie explicită pentru alții sau în vreo limbă exotică. Sunt niște simboluri pe care le-am creat singură, avînd grijă să fie delicate și deloc înfricoșătoare.

Cred că putem să încadrăm dorința de a avea tatuaje la capitolul modă, cel puțin pentru faptul că mai toate vedetele internaționale, top modelele, artiștii, rockerii, sportivii și-au arătat lumii tatuajele și lumea... a început să vrea și ea.

Istoria însemnelor corporale începe din vremuri îndepărtate și înaintașii noștri aveau motive întemeiate să-și ornameze trupurile – în unele triburi, citeai pe pielea omului întreaga fișă socială: cine e, câți copii are, cu ce se ocupă... Mai aproape de zilele noastre, tatuajele se regăseau pe pielea soldaților, piraților, marinarilor, pușcăriașilor și, într-o majoritate înduioșătoare, spuneau povești de amor.

Astăzi, tatuajul e un accesoriu cool și, dacă nu se abuzează de răspîndirea lui pe o suprafață corporală prea mare, susține personalitatea aceluia om, trezește o curiozitate suplimentară, atrage privirea și dorința de a descifra codul desenului. Dar și aici, ca și în multe alte abordări ale modei, greșeala se poate comite ușor și, din păcate, definitiv

(îndepărtarea tatuajului cu laser e încă dureroasă și lasă urme ciudate...). Orice exces, ca și în modă, dăunează grav esteticului și, chiar dacă în momentul „comiterii” tatuajului nu gândim așa, sigur va veni o vreme când vom avea altă opinie.

Greșeala cea mai prostească e să-ți tatuezi numele iubitului sau iubitei. Statisticile și soarta ne învață că un „For ever Gigel”, scris azi pe pelvis, îl poate enerva teribil pe următorul „Johnny” când îți dă jos chiloții. Și exemplele, din ce în ce mai amuzante, pot continua... ca-n viață, exact de-acolo desprinse.

O altă greșeală majoră, mai ales a fetelor ce vor, totuși, să fie respectate, e alegerea locului unde va sta tatuajul până la capătul zilelor și chiar simbolul, uneori prea vulgar pentru a fi sexy. Știu ce veți spune, se găsesc mereu bărbați pe care să-i înfierbânte ca pe arheologi descoperirile din adâncuri, dar nu-i sigur că vor trăi fericiți cu explicația ta palidă... Și nu știu dacă nu vor aprecia mai mult delicatețea și feminitatea ta, decât reclama la „sex-machine” de pe fundul tău. În plus, poziționarea tatuajelor pe harta corpului ar trebui să evite zonele „calamitate”, căci niciun tatuaj nu arată atractiv pe șunci, pe celulită, pe vergeturi sau pe o gleznă groasă...

Alegerea simbolului e o treabă foarte personală și ar trebui tratată cu mare răspundere – e un accesoriu definitiv, despre care vei fi mereu întrebat. Am văzut pe viu și-n poze mii de simboluri – de la nume, semne zodiacale, religioase, sataniste, războinice, ecologice, botanice, acvatic, amoroase, până la complicate desene umane, caricaturi, nume de staruri, coduri, cifre, palme, fluturi, îngerași sau numai aripile lor, sârmă ghimpată, mașini, motociclete, insecte, păsări, penisuri, clădiri, cuvinte indescifrabile în limbi moarte sau incerte etc. etc. Sigur, pentru fiecare, simbolul ales are o însemnătate, măcar o vreme, și rareori tatuajul a fost făcut la beție sau după vreun pariu riscant. Dacă tot ne facem un tatuaj, poate n-ar fi rău să luăm în calcul ideea că e unul

dintre puținele lucruri pe care le facem pentru totdeauna și pe care nu le putem schimba, ca pe un gadget, pentru că a apărut modelul nou. Poate n-ar fi rău să purtăm câteva zile doar desenul pe piele, înainte de a-l face nemuritor sub piele. Ne-am putea da seama singuri sau din reacțiile oamenilor din lumea noastră dacă e câștigător sau nu, dacă e ridicol sau interesant.

Dacă ar fi să fac, strict din punctul meu de vedere, un top al celor mai reușite poziționări ale tatuajelor pe corpul feminin, aș alege așa: degetul inelar, unde mi-aș tatua o verighetă, dacă m-aș mărita cu iubirea vieții mele. Încheietura mâinii, partea interioară a gleznei sau aproape de degetele de la picioare, între metatarsiene, pe umăr, pe ceafă, după ureche și, poate, pe un șold. Cât despre simboluri, n-aș îndrăzni să dau sugestii sau să fac topuri, pentru că femeile mai ales își fac tatuaje din dragoste, își știu povestea și codul, au exact dimensiunea forței simbolului pe care și-l aleg. Tatuajul e acolo pentru că femeia vrea să se știe un detaliu din viața ei, e acolo pentru că i-a picurat din suflet cerneala cu care a fost făcut și durerea pe care a simțit-o i-a fost ofrandă. Tatuajul cu care a rămas, chiar și după ce cu El... nu, e o pagină din jurnalul ei, nescris pe hârtie...

Unele, mai îndrăznețe și mai sofisticate, își fac și piercinguri. Piercingurile au succes la o anumită categorie de receptaculi, sunt unii care se bucură și se excită când dau de-o piatră, un belciug, ceva ascuțit și metalic exact în locurile în care totul ar trebui să fie moale, fin și nepericulos de atins. Dar senzațiile nu se discută... Pot doar afirma discret că nu le înțeleg pe cele care-și înfig o piatră în dinții frumoși și sănătoși și nu m-aș putea vedea cu un belciug atârnat de vreun sfârc, nici dacă primesc o cerere scrisă în acest sens de la vreun bărbat pe care-l ador. Însă, poate exact din această perspectivă, dar asezonată cu poște sexuale diferite de ale altora, femeile aleg pericolul și obiectele tăioase. Încă mai cred că drumul cu mâna, buzele și pielea al unui bărbat pe trupul unei femei

trebuie să fie lin, fără denivelări suplimentare și pilozități nedorite, în care să i se împiedice pasiunea și... bărbăția.

Cât despre tatuajele bărbaților, îndrăznesc să spun că-mi plac cele pe care le descopăr pe neașteptate, adică nu cele făcute la vedere, pe brațe solide și piepturi descheiate la prea mulți nasturi sau prea încălcite în fire de păr. Dar, și aici, e dreptul fiecărei femei să gândească diferit și dreptul fiecărui bărbat să-și expună „bijuteria” corporală. Încheietura mâinii, o laterală a gâtului, antebrațul sunt puținele zone la vedere în care mi-ar plăcea să văd un tatuaj discret și incitant la un bărbat. Fie, poate și pe fund, dacă a mers conștiincios la sală și și-a făcut alergarea zilnic...

Căderea în vulgaritate e mereu prezentă și trebuie să facem eforturi s-o evităm, chiar și în privința tatuajelor. Nu ești cool dacă ai orice tatuaj, dar poți fi über-cool dacă l-ai făcut cu inteligență, în cele mai sigure condiții de igienă și în perfectă luciditate. Și, înainte de orice, dintr-un motiv atât de întemeiat, încât să-ți fie și de folos pentru ce vei simți de la momentul înțepăturii... până la capătul vieții.

Tatuajii nu sunt un gen, chiar dacă „oamenii serioși” îi cataloghează imediat drept... opusul lor. Ei trăiesc în toate mediile sociale și au făcut alegerea conștient, responsabil, dar și cu un soi de îndrăzneală nebunească pe care „omul serios” n-o are. Joaca de-a tine însuși mi se pare uneori mai profitabilă și mai deșteaptă decât orice luare în serios permanentă...

Articol publicat în revista *Elle*

Pentru ce motiv ți-ai face un tatuaj?

Dacă ar trebui să-ți faci trei tatuaje, ce ar reprezenta ele și unde s-ar afla, pe trupul tău?

Cine e cel mai prost om pe care-l cunoști?

În ce privință crezi că ești cel mai greșit înțeles?

Pe cine bârfești cel mai des și mai aprig?

Ce anume de pe planetă ai vrea să fie cu adevărat protejat și bine conservat?

Ai făcut vreodată ceva pentru țara ta?

Ce îți displace cel mai mult la țara ta?

Pentru ce motiv ești mândru de țara ta?

Care a fost cea mai spirituală experiență pe care ai trăit-o?

În ce ți-ar plăcea să te costumezi la un bal mascat?

Ce-ai colecționat de-a lungul timpului și ce colecționezi acum?

Pe care dintre cunoscuții tăi l-ai trimite la un psihoterapeut?

Cu ce proverb nu ești deloc de acord?

Care este motto-ul tău favorit?

În cine ai cea mai mare încredere?

Din ce țară provin cele mai multe obiecte pe care le ai?

Care e gestul sau tabietul pe care-l repeți cel mai des în fiecare zi?

Care e cea mai ridicolă superstiție a ta?

Cui dai cel mai des bani din milă: cerșetorilor copii, cerșetorilor bătrâni, muzicanților ambulanți sau... la cutia milei din biserică?

Care sunt cele trei persoane din anturajul tău care ți-ar plăcea să-ți răspundă la toate întrebările din această carte? Dar care ar fi cele trei persoane publice ale căror răspunsuri te-ar interesa?

În ce situație ai fost cel mai naiv?

Privește-mă cu ochii mei

O fabrică de pantofi a trimis doi scouteri de marketing într-o regiune din Africa pentru a prospecta posibilitățile de a-și extinde afacerea.

Primul scouter a trimis următorul mail: „Situația e fără speranță, n-avem ce business să facem. Nimeni nu poartă pantofi pe-aici”. Al doilea a trimis următorul mail, pe un ton triumfător: „Grozavă oportunitate de afacere: localnicii nu au deloc pantofi”.

În atât de multe situații de viață se întâmplă să vedem diferit lucrurile, să avem opinii contrare, să nu fim de acord vehement sau să avem îndoieli blânde în fața altora care au certitudini înfricoșătoare. Ocaziile se perindă în jurul nostru, dar parcă numai vizionarul (sau... norocosul) le vede și le abordează.

Cred că fiecare „vede” ce este programat să vadă, nu numai tehnic vorbind – broasca distinge doar patru tipuri de imagini, din care lipsesc cu desăvârșire detaliile, și nu vede în culori, bufnița vede bine doar noaptea... –, vedem ceea ce descifrează creierul nostru, ajutat, mai viguros sau mai apatic, de imaginație și informație. Nu avem doar forme și culori diferite de ochi, ci și capacități diferite de asociativitate. O cântărire mai amplă a situațiilor, o mai lungă așteptare activă până la luarea unei decizii ar fi, probabil, în favoarea noastră.

A rata o ocazie nu ține doar de nenoroc, ci și de explorarea insuficientă a posibilităților, de incapacitatea de a vedea și acționa la fel cu cei care au „prins ocazia”. Nu este un „defect de fabricație” al celor care nu reușesc să-și împlinească dorințele, ci mai degrabă o anemie a simțurilor și a prelucrării informațiilor. Nu toți avem aceeași acuratețe în a vedea detaliile și nu toți am trece testul acela faimos la care excelează cei care lucrează în spionaj – să intri pentru un minut într-o cameră și, după ce ai închis ușa, să fii capabil să descrii aproape toate obiectele din acea încăpere, precizând culori, forme, poziționări... Ne scapă amănuntele, operăm relaxați cu „privirea de ansamblu”, dar de multe ori amănuntele sunt vitale în formularea unei impresii corecte, a unei decizii înțelepte. Sau ne atrage un singur detaliu, care ne inhibă sau ne încântă într-atât încât ignorăm orice altceva se mai află în „rama” aceea – asta se întâmplă cel mai des când ne îndrăgostim (sau când facem caricatura cuiva).

Imaginația nu este numai punctul forte al artiștilor, al creativilor din publicitate, ci și al oamenilor mai concreți, care preferă, totuși, să-i spună viziune. De câte ori am fost întrebată ce mă văd făcând peste zece ani, am preferat un răspuns ambiguu și de bun-simț, bătând mai mult în retragere spre concret, dar mintea mea fabula succulent și nu vedea decât imagini pozitive, luminoase, care mă conțineau împlinită, fericită, bine poziționată pe traiectoria planurilor mele. Ar fi absurd să mă fi gândit altfel la viitor – cred că doar în culmea vreunei depresii cineva se poate vizualiza într-un context sumbru, printre șerpi și păianjeni veninoși. Imaginația are, pe alocuri, și neajunsurile ei, căci te împiedică să savurezi momentul, trimițându-te pe aripa nostalgiei, către necazuri trecute sau viitoare. Sau, printr-o tehnică și mai abuzivă, te poate tăia de la porția de fericire prin simpla năvălire a grijilor de tot soiul, suprapuse dezordonat peste ceea ce ar fi trebuit să fie o simplă bucurie de consum imediat.

Recunoscându-l pe Picasso într-un compartiment de tren, un bărbat îl întreabă de ce nu pictează oamenii „așa cum sunt ei”. Picasso l-a întrebat ce vrea să spună cu asta. Omul și-a deschis portofelul și i-a arătat o fotografie a soției sale. Picasso a privit fotografia și i-a răspuns: „Soția ta e atât de mică și plată...”.

Dincolo de adorabilul răspuns al lui Picasso, dar și de nedumerirea îngustă a cetățeanului, e o altă demonstrație a diferenței dintre ceea ce vedem și interpretăm fiecare. Sunt multe situațiile în care ne înregimentăm într-o echipă cu semenii noștri, dar parcă și mai multe cele în care ne aflăm în tabere adverse de opinii. Trădările, războaiele lumii, certurile casnice, scandalurile, actele de terorism, polemicile, criticile, supărările, răzbunările se activează tocmai prin această diferență colosală între ceea ce vedem la fel, dar interpretăm diferit.

E firesc să facem multe dintre activitățile zilnice pentru că „așa trebuie”, însă ar fi mai interesant să căutăm spațiile libere în care să putem face și pentru că „așa simțim” – desigur, păstrând rigorile sociale, educaționale, de context. Când îi uimim cel mai mult pe cei care, chipurile, ne știu bine, facem ceva ce ei nu și-au imaginat niciodată despre noi. Ne văd altfel pentru că suntem altfel, pentru că s-au grăbit să ne descrie în mult mai puține culori decât avem. Și cum fiecare dintre noi face aceeași greșală cu cei din jur, vă invit la o reevaluare măcar a ființelor esențiale din viața dumneavoastră, de acasă, de la locul de muncă, din gașca de prieteni. Când mai aveți un răgaz, luați la rând posibilitățile de care dispuneți și care zac în coma unei vieți prea agitate, prea pline de grija cotidiană și nimicuri. Poate le (vă) vedeți altfel.

Articol publicat în revista *Elle*

Mihaela Rădulescu

Cum ai vrea să-și amintească lumea de tine după ce vei muri?

Ce ți se pare cel mai ridicol la o înmormântare?

Ai încercat vreodată să te sinucizi? Din ce motiv?

Care ți se pare cel mai înspăimântător fel de a muri?

Dacă ai afla că cel mai bun prieten al tău se droghează, care ar fi reacțiile tale?

Cum rezolvi aceeași problemă, a drogurilor, dacă afli că le folosește chiar copilul tău?

Întreabă-mă orice

Tu ai încercat vreodată un drog?

De ce ți-e frică cel mai mult?

Când ai plâns copios ultima dată și din ce motiv?

Când ai simțit cea mai mare fericire că te întorci acasă?

Ce întrebare eviți cel mai des?

Când ți-ai făcut ultima dată un examen medical complet?

Cărui medic îi ești cel mai recunoscător?

Care e profesorul care te-a influențat cel mai mult în cariera ta de acum?

Ce te înspăimântă cu adevărat când te gândești la bătrânețea ta?

În ce chestiune ești extremist(ă)?

Ce n-ai mânca niciodată?

Care ți se pare cea mai înjositoare postură a unei femei? Dar a unui bărbat?

Ce n-ar trebui să simtă niciodată un copil?

Care e diferența majoră dintre tine la 20 de ani și tu la 30 de ani (40, 50, 60...)?

Știi să asculți problemele altora, ai răbdare și înțelegere?

Ce-ai face dacă te-ai rătăci în pădure, noaptea, într-o zonă fără semnal?

La ce tip de întrebări n-ai răspunde în public (sau în fața unor străini)?

Ce-ai desena într-un tablou care s-ar numi *Iubire*?

Pe cine ți-ar plăcea să vezi în postură de președinte al țării, dintre cunoscuții tăi?

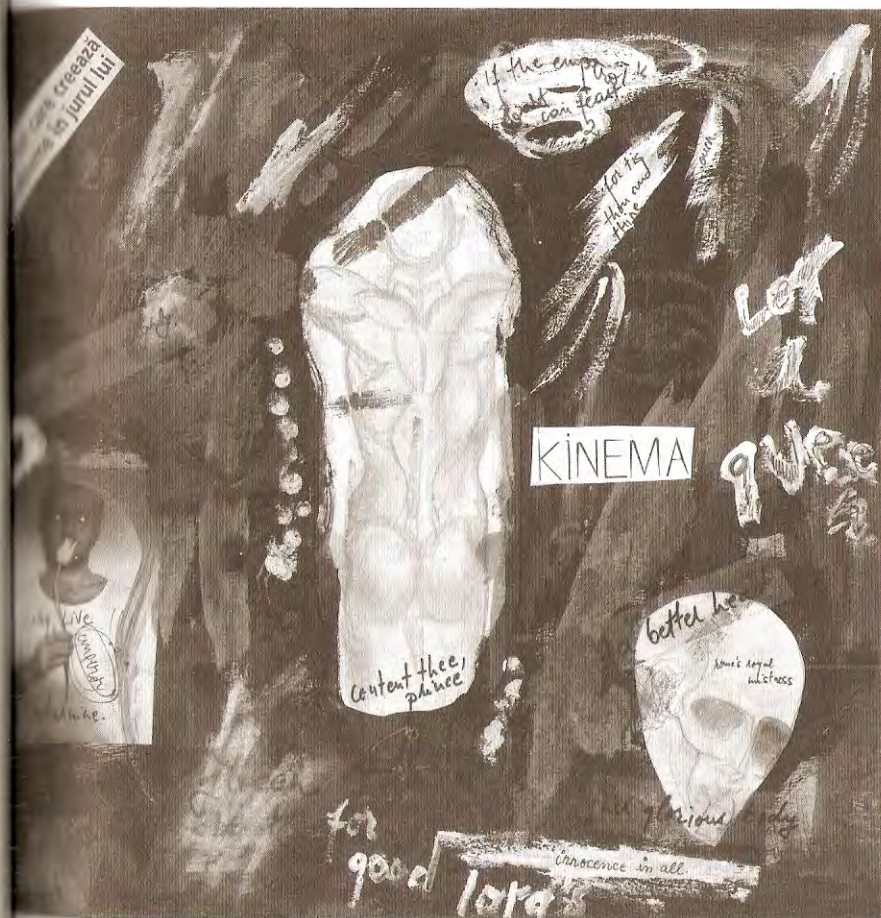
Dintre toți oamenii pe care-i cunoști personal, cine are cel mai urât caracter?

Ce obiect ți-ai dori cel mai mult să ai?

Dacă ar trebui să-ți schimbi identitatea (sau să-ți alegi un pseudonim, un nume de scenă), ce nume și prenume ți-ai alege?

Ce flori ți-ar plăcea să cultivi? Ce flori îți place să primești (sau să oferi)?

Când vine primăvara, pentru tine?

Lucrare de Ana Ularu

Care crezi că e cea mai bună formă de exprimare a ta (în scris, oral, pictură, sport, cântec)?

Ai vreun talent artistic?

Ce formă de artă te emoționează cu adevărat?

Ai descoperit vreun tablou (sau vreo sculptură) care să te reprezinte, în care să te regăsești?

Care e artistul tău preferat?

Care e tabloul tău de suflet?

Pentru ce sculptor ți-ar fi plăcut să fii model (muză)?

Când ai fost ultima dată la o expoziție?

Pe ce lucrare de artă ți-ai da toți banii?

Ce tablouri aveai în casa părinților, în copilărie?

Ce formă de artă îți repugnă?

În casa cui ai văzut tabloul cel mai kitsch?

Ce talent ți-ar fi plăcut să ai?

Despre ce artist ai cele mai multe informații?

Dintre tablourile pe care le ai expuse în casă, de care nu te-ai despărți niciodată?

Care este cea mai frumoasă clădire pe care ai văzut-o vreodată?
Dar cea mai urâtă?

Care e muzeul tău preferat?

Care e podul tău preferat din lume?

Care ți se pare cel mai frumos monument din țara ta?

Ce personalitate contemporană crezi că ar merita o statuie?

Care ți se pare cel mai odios monument expus în orașul în care trăiești?

Care e cel mai vechi obiect de artă pe care îl posezi?

Ce antichități ți-ar plăcea să colecționezi?

Care e biserica (catedrala) cea mai frumoasă în care ai intrat vreodată?

Cine are nevoie de bucurie?

Am descoperit de multă vreme eficiența amănuntelor, a nimicurilor, a gesturilor mici, dar cu un efect major în viața oricui. Lucrurile simple, cum le numeam în prima mea carte, sunt cele mai performante motoare pentru spirit, pentru suflet. Le ignorăm adesea, pentru că le uităm capabilitatea și ne chinuim să compunem tablouri mari, grandioase, pentru noi sau pentru alții, când ar fi atât de simplu să ne dozăm altfel efortul, mult mai benefic.

Încă mai văd bărbați care plătesc saci de bani pe buche-toaie imense, așezate sinistru într-un coș tovarășesc, după „bunul-gust” al vânzătoarei de flori. Destinatară va fi uimită de gest, dar sunt aproape sigură că un buchet simplu, de flori de câmp sau de orice fel de flori gingașe și neambalate în sinistrul celofan i-ar trezi sentimente mult mai complexe și mai sincere. Ar bucura-o gestul, ideea în sine și vederea acelor flori într-o glastră, timp de câteva zile. Femeia aceea ar zâmbi cu sufletul la un buchet simplu, care să conțină, eventual, florile ei preferate.

Cred că și bărbatul ar zâmbi mai des dacă i-am arăta varianta noastră mai puțin sofisticată, acel „basic” al femi-nității, care înseamnă curățenia din casă și din noi, vorba blândă și nebănuitoare la orice, blândețea și grija de a-l asculta și înțelege. Știu, poate nu ne iese zilnic, dar bărbatul astfel iubit ar zâmbi mai des...

Nici dansul nu mai pare să aducă bucurie multor tineri – ați observat că în cluburi toți cei care dansează pe bit-urile dure ale muzicii moderne nu zâmbesc? Totul se petrece altfel, bâțâiala nu mai are legătură cu zâmbetul, pari chiar idiot, în context, dacă zâmbești, cel puțin așa mi s-a părut când am văzut zeci de tineri încruntați și serioși dansând cu o mână în sus, fără zâmbet, doar cu o vlagă inertială și parcă venită de la același cablu electric. Printre ei, doi îndrăgostiți care se privesc ochi în ochi și-și zâmbesc ar părea atât de defazați, deși poate ar fi singurii care ar trăi în bucurie...

Desigur, lista gesturilor mici și a detaliilor generatoare de bucurie e imensă și fiecare își poate face propriile alegeri, pentru el sau pentru cei dragi. Tristețea din noi nu dispare adâncind-o și impregnând-o în tot ce facem, ci uitându-ne mereu în direcția opusă ei, spre bucuriile de care am uitat... Când cei din jurul tău nu mai știu să-ți facă bucurii, poate fi și un semn că tu ai uitat, la rândul-ți, să-i bucuri. Rezolvarea problemelor, la oamenii mari, nu mai vine, ca în copilărie, de la părinții obișnuiți să facă asta, ci de la noi înșine, dacă vrem cu adevărat să ne trăim viața în bucurie.

Am petrecut vacanța copilului meu în țară și m-au îndurerat din nou fețele mult prea triste ale oamenilor de pe stradă, atât de mulți... Unii se luptă cu viața, alții cu vreo boală, dar cei mai mulți par a fi renunțat la lupta cu ei înșiși și s-au predat unui soi de tristețe incurabilă. Pentru ei am scris acest gând, cu speranța că vor încerca să zâmbească din nou, spre marele și necesarul lor bine.

Știm să facem lucruri complicate, cu mâinile sau cu creierul, știm să facem lumea să meargă rapid înainte, dar câți putem să facem măcar încă un om să zâmbească?...

De pus pe gând...

Articol publicat în *Jurnalul Național*

Lucrare de Ana Ularu

Ai fost sau ești iubirea vieții cuiva?

Cu cine ai trăit cea mai fericită zi din viață?

Cine ți-a spus prima dată „te iubesc”?

Cu cine regreti că n-ai avut o relație de iubire?

Ce crezi că este cel mai important într-o iubire?

Ce te face să te îndrăgostești?

Care a fost cea mai dementă îndrăgosteală, dar arsă rapid?

Pentru ce crezi că ești iubit(ă)?

Ce lucru, de neconceput până atunci pentru tine, ai făcut din iubire?

Iubirea trebuie mereu declarată cu vorbe sau doar demonstrată cu fapte?

Care a fost cea mai emoționantă declarație de iubire care ți s-a făcut?

Femei înșelate

Întrebarea corectă: *De ce?!...*

Aproape fiecare femeie pe care o cunosc are, spre disconfortul ei psihic, o poveste despre înșelat. Este căpușa de care nu scăpăm niciodată, e parazitul care se instalează în suflet și ne macină, oricâtă forță am avea să iertăm și să o luăm de la capăt.

M-am întrebat de multe ori cum e mai bine să reacționezi la astfel de furtuni existențiale, unde să te adăpostești, ce să salvezi mai întâi de la dezastru – pe tine sau relația?... Am renunțat de mult să mă întreb cum să evit astfel de situații, căci am ajuns aproape la concluzia fermă că nicio femeie și nicio iubire nu garantează exclusivitatea, adică neînșelatul.

Statistic vorbind, numărul bărbaților care-și înșală femeile este mult mai mare decât cel al femeilor care-și înșală bărbații. Afectiv vorbind, femeile suferă ca de o boală cumplită când sunt înșelate și înlocuite cu alta. E una dintre cele mai acute dureri pe care le simți într-o viață de femeie – până și durerile facerii au astăzi leac și final fericit, pe când înșelatul lasă urme, deformează încrederea și frumusețea unei femei, îi dereglează mecanismul de iubire și chiar metabolismul.

Când se întâmplă nenorocirea, se adună – ca la o întâlnire de vrăjitoare – toate forțele negative pe care nu prea știam că le avem. Prima reacție, aceea de furie, vine de mână cu dezamăgirea și în hora asta apar, pe rând, tristețea, lacrimile

șuvoi, frustrarea, gelozia, îndoiala, spaima de singurătate, durerea că am pierdut ceva frumos și durabil, lipsa de discernământ în a găsi soluția potrivită...

Nici azi nu știu dacă e mai bine să știi detalii sau să eviți orice comparație cu „rivala”. Am văzut femei derutate, care se întrebau cu deznădejde, la nesfârșit, „ce are cealaltă și n-am eu?”. Am ascultat povești despre femei care și-au făcut aproape o meserie din a-și urmări mereu bărbatul, căutându-l în telefon, în haine, în e-mailuri, în ochi semne care să-l dea de gol. Le-am văzut cum își fac rău singure, chiar și unde nu era cazul, dar nu m-am mirat să aflu că toată strategia de căutare a unei eventuale vinovății venea după ce femeia fusese deja înșelată și-și pierduse siguranța și încrederea în fidelitatea unui bărbat. N-am învățat toate lecțiile din manual, dar am priceput, cândva, că a trăi mereu cu panica de a fi înșelată este mult mai dezavantajos decât să trăiești liniștită, plină de pasiune și iubire, până unde se poate...

Motivele pentru care un bărbat își înșală iubita nu sunt multe sau excepționale, fiind parcă, de secole, aceleași – mai mereu, este o conjunctură în care o femeie disponibilă și atrăgătoare (nu neapărat mai reușită decât cea de acasă) se află în locul potrivit, în momentul prielnic și în fața bărbatului vulnerabil. Știu bine, există bărbați pentru care ispita e ca un drog – nu pot trăi multă vreme fără, nu se pot abține să încerce orice femeie care le trezește niște instincte masculine. Acești bărbați, aproape de nevindecă, au mereu o iubită pe care o înșală cu una sau mai multe femei, dar nu pot renunța la iubită. Pare illogic, derutant, dar e un adevăr cu care am trăit multe dintre noi.

Unele am învățat să iertăm, deși orice psiholog ne-ar spune să nu repetăm greșeala, căci ne vom alege cu depresii, veșnice îndoieli și lacrimi tot mai multe. Când ne iubim bărbatul cu sufletul întreg, rareori putem renunța la el doar pentru că a fost lipit de trupul altei femei. Trecem, ca printr-un ritual instinctiv, prin toate stările de suferință și respingere,

dar, la capătul lacrimilor și al frământărilor, iertăm și mai încercăm o dată să construim puntea fericirii în doi. Nu știu dacă există un număr de greșeli pe care le putem ierta sau este suficientă una ca să mergem pe drumul nostru, singure, dar știu că a fi înșelată de bărbatul iubit este una dintre cele mai mari traume care ne fac viața urâtă. O vedem uneori pe „cealaltă” și-i analizăm detaliile fizice, fără să înțelegem că nu acolo este răspunsul. O pereche de sâni și un fund, niște picioare... doar altfel decât ale noastre nu alcătuiesc explicația adulterului – doar ne fac să ne îndoim de propriile noastre calități fizice și, de parcă ne-ar face vreun bine, de gustul îndoielnic al bărbatului pe care-l iubim.

Ne privim adesea în oglindă după o astfel de întâmplare și ne privim fețele, trupurile, ne uităm în suflet, ne uităm în gol, ne întrebăm ce facem cu atâtea amintiri frumoase și cum să trăim coșmarul care tocmai ne-a făcut viața un haos. Ni se întâmplă adeseori să ne amăgim că putem înșela și noi, că putem avea orice bărbat ne dorim, dar descoperim – înainte de a comite fapte bizare sau imediat după aceea – că fericirea nu se capătă prin surogate, bucuria și împlinirea nu vin imediat după dezastre emoționale, ci, uneori, fac mai rău. Pentru o femeie, sentimentul de vinovăție este palpabil, poate fi descris, pe când la bărbați pare să dureze doar o clipă, aceea a rostirii cuvintelor „iartă-mă”.

Nu știu dacă promisiunea „la bine și la rău” ar trebui să includă și înșelatul, căci bărbatului nu-i este rău când înșală, ci are un orgasm și o aură de bărbat irezistibil în fața alteia, măcar pentru secunda aceea în care uită de femeia care-l lubește. Doar femeii îi este rău, în toate formele lui. Și cel mai rău este când nu înțelegi de ce, când știi că ești femeia perfectă, măcar în felul de a-l iubi, de a fi a lui și numai a lui, când nu pricepi nicicum de ce a sărutat și-a mângâiat și a făcut cu altă femeie ceea ce a făcut atât de frumos cu tine... E rău când nu înțelegi unde ai greșit și ce anume l-a făcut să uite de tine și de intimitatea voastră construită temeinic și

în bucurie... Este și mai rău când simți că nu mai e fericit cu tine nu pentru că tu greșești undeva, ci pentru că el are mereu variante, posibilități, caută, vânează, își încearcă norocul bărbătește, fără urmă de moralitate sau corectitudine față de tine.

În vremurile astea de criză, femeile singure, cele care nu iubesc și nu dau socoteală nimănui par și mai hotărâte să-și găsească un bărbat, fie și al alteia. Sau mai ales al alteia, dacă el are și niște bani sau poate ceva faimă.... Să-ți pierzi bărbatul pare la fel de posibil ca a-ți pierde locul de muncă sau siguranța zilei de mâine. Din păcate, nu știu să vă sugerez soluții de evitare a dezastrului, pentru că și pe mine viața m-a antrenat pentru suferință, de câteva ori. Și nici atunci, când am udat atâtea șervețele, și nici acum, când trăiesc iubind și fiind iubită, n-am știut de ce ne înșală bărbații pe care-i iubim... De ce ne spun atât de frumos cât de mult ne iubesc, chiar și atunci când încă mai au parfumul alteia pe piele?...

Iubirea este minunea din viața fiecăreia dintre noi, este zâmbetul nostru cel mai senin și strălucirea de stele din ochi. Da, exact poezia asta, mai profundă sau mai naivă, o simțim până în adâncul sufletului atunci când ne îndrăgostim. Iar când se duce naibii totul, plecăm și noi în călătoria asta obligatorie și absurdă – dar, cumva, găsim soluții să fim din nou iubite. Dacă e adevărat că pentru fiecare femeie există bărbatul potrivit, atunci nu mă îndoiesc că-l veți găsi. Dacă e adevărat că nu există iubire perfectă, atunci nu mă îndoiesc că veți afla asta într-o bună zi. Dacă e adevărat că există femei cărora nu le pasă atât de tare de fidelitatea partenerului și sunt fericite doar ca el să se întoarcă mereu acasă, atunci să fie asta forma modernă de fericire...?

Dacă fiecare femeie și-ar scrie povestea ei despre cum a fost înșelată și cum a „supraviețuit” afectiv, noi, toate celelalte, am fi poate mai pregătite și mai puternice. Dacă există femei care știu cum am putea șterge informația asta din

creier și din suflet, iubind mereu același bărbat care ne înșală, poate n-ar fi rău să ne vândă pontul. V-aș asculta poveștile, chiar dacă nu sunt nicidecum tonice sau distractive, dar m-aș înfrupta din deliciul detaliilor și aș scoate din voi măcar conturul răului pe care n-ați reușit să-l estompați cu nimic. Nu v-aș da sfaturi, nici idei, ci doar v-aș asculta, măcar cât să scriu și mai documentat povestea „Femeilor înșelate” la care lucrez acum. Și care e despre noi, femeile minunate și îndrăgostite, mereu încrezătoare că iubirea există și că... nenorocirea de a fi înșelate este încă departe și în tristețea altor ochi frumoși...

Ce-ai face dacă l-ai prinde pe partenerul tău de viață cu altă femeie (alt bărbat)?

Ai umblat vreodată în lucrurile, telefonul, computerul, agenda partenerului pentru a verifica dacă te înșală?

Când moare dragostea?

Ce păstrezi dintr-o relație de iubire care s-a sfârșit?

Care a fost persoana cea mai nepotrivită pentru tine de care te-ai simțit atras(ă)?

Ce ți se pare cel mai greu de iertat la partenerul de viață?

Cine a avut cel mai frumos trup dintre cei (cele) cu care ai făcut dragoste?

Ce subiect de discuție îți provoacă disconfort în relația cu iubitul tău (iubita ta)?

Care a fost cea mai grea despărțire?

Care e metoda ta de flirt?

Care e persoana de care ți-e cel mai dor în acest moment?

Când ai simțit cea mai acută gelozie din viața ta?

Ce ți se pare cel mai greu într-o căsnicie?

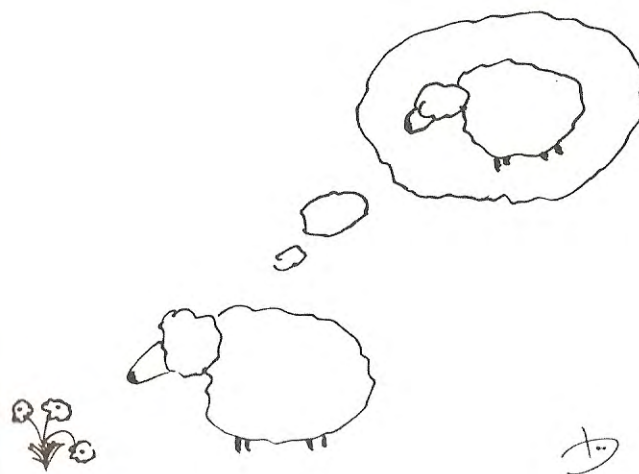
Care aspect crezi că e cel mai solid în relația ta actuală?

Ce-ai vrea să schimbi la partenerul tău de viață?

Ce defect al jumătății tale ți se pare cel mai simpatic?

Ai accepta să trăiești lângă un bărbat care te bate?

De ce crezi că un bărbat lovește o femeie căreia îi spune că o iubește?

În ce ipostază nu vrei să te vadă vreodată iubitul tău (iubita ta)?

Ce faci prima dată după ce te-ai despărțit de cineva drag?

La cine ai apela dacă ai avea probleme cu partenerul tău de viață? Cu cine te-ai sfătui?

Care sunt „semnele” pe care le mai iei în calcul când verifici compatibilitatea cu jumătatea ta (zodii, origine, educație, numerologie, ghicit în cărți etc.)?

Te atrag mai mult persoanele extrem de diferite de tine sau cele care-ți seamănă?

Cum reacționezi dacă afli că fiul tău e homosexual?

Ai vreun prieten homosexual?

Cui i-ai spune dacă ai simți că ești atras de o persoană de același sex cu tine?

Care ți se par cele mai de neconceput incompatibilități între persoane de sex diferit?

Mă iubești?!

Cam toți psihologii pe care i-am citit spun răspicat că nevoia de confirmare și lipsa de încredere în sine vin, mână în mână, din anii copilăriei, când nu eram destul de apreciați sau poate eram deseori abandonați sufletește de părinți prea ocupați cu viața și grijile lor ca să simtă cât de mult avem nevoie să fim lăudați, apreciați, încurajați, bine hrăniți emoțional, răsplătiți cumva pentru fapte bune și realizări, fie și minuscule.

De oriunde ar veni această lipsă de încredere (mereu asortată cu nevoia de confirmare), ea ne transformă viețile, ni le complică adeseori și ne transformă în niște personalități dependente de aprecierea celor din jur.

Ne străduim, zilnic, să fim performanți la slujbă, acasă, să fim jumătăți minunate ale omului pe care-l iubim, să fim apreciați ca prieteni și ni se umple inima de fericire și liniște când răspunsul tuturor celor din jur este pozitiv și în favoarea așteptărilor noastre. Numai că perfecțiunea asta nu e realistă, nu există niciodată pe deplin, fiind mai degrabă o iluzie pe care o acumulăm din filme, cărți sau din viețile altora pe care-i urmărim de la distanțe prea mari ca să vedem detaliile.

Am tot încercat să reperez în jurul meu un om independent emoțional, care să nu aibă nevoie de sprijinul afectiv al nimănui ca să fie întreg, puternic, plin de *self-esteem* și *self-confidence* – așa... ca un american ghiftuit cu cărți care te ajută să fii... ce vrei tu, în „șapte pași”, în „10 zile”... Într-o

primă instanță, mulți par *in control*, dar la toți reperez o încântătoare slăbiciune, o aromă de îndoială în chestiuni omenești, chiar dacă sunt atât de capabili profesional.

Oricât am fi de realiști și de onești, nu ne place să avem în jurul nostru doar critici, doar oameni care ne găsesc sau ne știu defectele grave, doar ființe care ne spun ce nu vrem să auzim. Acumulăm, uneori cu patimă, prieteni sau iubiți care ne adoră, care ne spun (și fac) lucruri frumoase, pentru care suntem suficient de minunați și excesiv de agreabili, și îi evităm cu grație pe cei care ne amintesc mereu ce nu e în regulă cu noi.

Cei prea siguri pe ei – și sunt destui în jurul nostru – au, pentru mine, ceva din ineditul goblenului: și-au desenat un chip, o viață, iar apoi au cusut, cu migală și pricepere, punct cu punct, până au reușit o suprapunere perfectă de culori peste conturul ales. Nu contează că nu le seamănă întru totul, n-are importanță că nuanțele sunt parcă prea tari și nerealiste – ei sunt absolut încântați de rezultat. Dar, cum pentru ei nu contează cum apreciază alții „goblenul”, îi las deoparte și mă întorc la oamenii care caută în ochii altora...

Ce e sigur în viața noastră? La ce capitol suntem în cea mai deplină siguranță? În ce ipostază suntem cu adevărat încrezători în noi înșine, fără a avea nevoie de nicio confirmare? Simpla identificare a acestor puncte în viețile noastre ar fi de ajuns să ne simțim în regulă, să afișăm constant un zâmbet ca de câștigător la Jocurile Olimpice. Dar câți dintre noi reușesc performanța asta?... Probabil la fel de puțini ca și cei care câștigă la Olimpiade...

Pentru cei mai mulți dintre noi, nevoia de confirmare este vitală și o consumăm (sau ea pe noi) în toate ipostazele existenței noastre. Cine oare nu a trăit amarul lipsei de apreciere la muncă? Ce femeie, fie ea și foarte frumoasă, n-a suferit când a fost înșelată sau dezamăgită de un bărbat pentru care a făcut, o vreme, tot ce știa mai bine? Care părinte nu și-a chircit sufletul când a constatat că sacrificiile

lui pentru copii n-au fost apreciate și înțelese chiar de către aceștia? Ce prieten n-a fost rănit de insensibilitatea sau lipsa de reciprocitate a celui mai bun prieten al său?

Cei mai căliți dintre noi reușesc să pună la punct un soi de mecanism de autoapărare pe care-l manevrează cu precizie când sunt răniți, jigniți, criticați sau ignorați. Cei mai slabi „pun la suflet”, sunt afectați pe termen lung, păstrează ranchiuna și gustul dezamăgirii până la capătul răbdării și devin tot mai nesiguri, caută orice tip de apreciere și afecțiune, fie și din surse străine.

Tristețea cea mai profundă se instalează din acumularea de neapreciere. Când cei dragi ție nu-ți mai văd calitățile (din vina ta sau a lor), poate e cazul să-ți faci o listă concretă, ca aceea cu care te duci la magazin – nu scrii proză pentru cumpărăturile de la supermarket, ci cuvinte simple, care reprezintă nevoi stringente și posibile. Cam așa ar trebui să arate și lista ta – să-ți aducă aminte cine ești, să-ți repare mecanismul încrederii în tine și să-ți umple sufletul (nu frigiderul).

Nevoia de apreciere nu mi se pare un defect, câtă vreme nu dispăre propriul discernământ. Nu poți să-ți întrebii iubitul de o sută de ori pe zi „mă iubești?”, decât dacă asta e convenția de alint a cuplului vostru – altfel devine agasant, chiar și pentru cel mai sensibil suflet de bărbat, cred... Nu poți să-ți trăiești viața ca pe o scenă, așteptând ca toți cei importanți pentru tine să fie un public care ovaționează fiecare întreprindere a ta. Dar poți să te sprijini pe complimente, pe vorbe frumoase, pe sentimente puternice și pozitive, ca să nu obosești îndoindu-te de tine...

A-ți recăpăta încrederea în tine nu ar trebui să-ți pară un exercițiu desuet – pierdem mult prea mult timp suferind, consumându-ne pentru nimicuri sau grozăvii, rătăcind criteriile... Suntem prea des confiscați de părerea altora despre noi, așa încât un mic reglaj personal al sufletului nu poate fi decât benefic. Iar acestei preocupări îi putem adăuga, fără

riscuri, grija de a nu răni, de a nu jigni, de a nu face altora exact ce nu ne place și de a livra confirmări oricui are aceeași nevoie ca și tine.

Articol publicat în revista *Elle*

Ce membru al familiei îți este cel mai apropiat?

Ce i-ai reproșa mamei sau tatălui tău în privința educației tale?

Cu ce crezi că ai greșit vreodată față de părinții tăi?

Cu ce-ți ajuți bunicii?

Ce ți-ai dori să devină copilul tău?

Ce talent al copilului tău încurajezi cel mai mult?

Mihaela Rădulescu

Ce fel de părinte ești (sau crezi că vei fi)?

Care e cea mai frumoasă amintire pe care o ai din copilărie?

Ce întrebare neașteptată ai vrea să-i pui mamei tale? Dar tatălui tău?

Ce crezi că ar trebui să știe copilul tău, de la tine, despre sex?

Care a fost cel mai greu moment, ca părinte?

Care a fost jucăria ta preferată?

Lucrare de Ana Ularu

Care a fost situația în care ai simțit că te-ai maturizat?

Ce ți-a plăcut cel mai mult din anii de școală, de liceu?

Care a fost cel mai nebunesc lucru pe care l-ai făcut și despre care părinții tăi nu au aflat niciodată?

Ce te deranjează cel mai mult la părinții tăi, dar nu le poți spune direct?

Când ai avut cel mai tare nevoie de familia ta?

Ce nu i-ai spune niciodată mamei tale?

Ce te irită cel mai mult de sărbători?

Care a fost Crăciunul cel mai frumos din viața ta?

Ce ți-ar plăcea să devină copiii tăi când vor fi adulți?

Ce partener din viața ta de până acum nu le-a plăcut deloc părinților tăi?

Când e ziua vreunuia dintre părinții tăi, știi exact ce cadou să le faci, știi exact ce le place sau ce și-ar dori?

Când ai întrebat-o ultima dată pe mama ta dacă e fericită?

Ce calitate a tatălui tău ți-ar plăcea să fi moștenit?

Când le-ai spus ultima dată părinților „te iubesc”?

Care e felul de mâncare preferat al tuturor membrilor familiei tale sau al fiecăruia în parte?

Când crezi că au fost cu adevărat mândri de tine părinții tăi?

Când ți-ai invitat ultima dată prietenii sau familia la o masă pregătită integral de tine?

Care e ruda ta preferată?

Ce anume despre familia ta (părinții tăi) îți provoacă jenă, disconfort?

Care sunt zilele de naștere ale celor mai buni trei prieteni ai tăi?

Pentru cine crezi că ești cel mai bun prieten?

Ce prieten te-a dezamăgit cel mai profund?

Care crezi că e cea mai comună problemă a prietenilor de vârstă ta?

Ți-ai făcut vreun prieten real pe care l-ai cunoscut virtual (pe net)?

Care e cea mai mare favoare pe care ți-a făcut-o vreodată un prieten?

Care e jocul cel mai potrivit între prieteni, la o cabană de munte? Dar pe plajă?

Femeia – instrucțiuni de folosire

Femeia pe care tocmai vrei s-o întrebuințezi a fost făcută din iubire și de aceea nu poate funcționa fără acest combustibil. Ai grijă să-i faci mereu plinul.

Dacă o iei în brațe, nu uita să repeți constant gestul. Reacționează la fel de minunat la sărutări și mângâieri, ba chiar la cuvinte calde și simple.

Când e tristă, încearcă să o faci să zâmbească. Dacă nu știi cum, fă dragoste cu ea, va avea apoi cel mai frumos zâmbet.

Nu lovi niciodată o femeie, căci vei înceta să mai fii bărbat și vei deveni o jigodie, chiar și pentru copiii tăi. Ei nu vor uita niciodată că ai bătut-o pe mama lor...

Femeile, chiar și cele mai sofisticate, au bucurii dintre cele mai simple – o floare, chiar și una sălbatică, le dă atâția fiori cât un bărbat nu poate înțelege... Să nu uiți de ziua ei, de 1 Martie sau de 8 Martie, de aniversarea căsniciei, dar, neapărat, măcar o dată, într-o zi oarecare, din banalul motiv că ți-e dragă... joia asta, nu uita să-i duci o floare, poate chiar cea care-i place ei, nu cea pe care ai găsit-o la colțul străzii...

Iubește-o dimineața și vei fi și tu fericit. Abia pe la ora prânzului îți vei da seama de ce-ți merg toate atât de bine și de ce abia aștepti să ajungi din nou acasă, chiar și după ani buni împreună.

Nu intra peste ea în baie și nici n-o pândi când se aranjează. Cele mai multe femei preferă să le vezi doar în varianta finală. Respectă-le misterul și înduioșătoarea grijă de a străluci pentru tine.

Nu uita niciodată că femeia are nevoie să-i spui cât e de frumoasă, cât îți e de dragă și cât de tare-ți lipsește. Pe ea, cuvintele calde o fac și mai frumoasă, iar faptele frumoase o fac și mai caldă... Cu atât de puțin, poți face atât de multe, în primul rând pentru tine.

Nu te îngrijora că piesele din care e făcută femeia se mai deteriorează și își mai schimbă aspectul. Doar unele pot fi înlocuite, însă e preferabil să observi că și piesele tale suferă exact aceleași transformări...

Respectă-i familia, prietenele bune și colegii de serviciu. Armonia se instalează mai ales atunci când ești primul care o practică... Cu cât ești mai sociabil și mai plăcut de lumea din jurul ei, cu atât vei fi mai iubit și mai respectat...

N-o transforma în sclava ta, chiar dacă ea îți face cu dragoste și mâncare, și masaj la picioarele obosite, și... lista de cumpărături. Dă-i o mână de ajutor, uimește-o gătind măcar un mic dejun, fă-i un ceai de iasomie și dă-i deoparte șuvița de pe frunte, ca să-i vezi ochii dragi.

N-o umili și n-o jigni niciodată, mai ales în public sau de față cu copiii – nu vei face decât să fii din ce în ce mai puțin bărbat, din ce în ce mai puțin inteligent și din ce în ce mai departe de iubire...

Scoate-o în oraș, la masă, măcar din când în când. Se va topi uitându-se în ochii tăi, chiar și atunci când tu vei trage cu coada ochiului la alta...

Nu râde de pasiunile ei ciudate. Așa par și ale tale, doar că tu ai mereu norocul să fii înțeles și apreciat pentru ele.

Nu-i spune că s-a îngrășat, mai bine propune-i să alergați împreună.

Dacă ai prietene femei, asigură-te că-ți respectă soția sau iubita și că nu reprezintă vreo panică pentru ea. Nu cultiva

sămânța de scandal, căci din ea ies cele mai de neucis buruieni.

Nu o mai compara cu mama ta sau cu alte femei din viața ta – în fiecare femeie care te-a iubit sau te iubește ai fost și tu altul.

Nu-i strica bucuriile mărunte – exact din ele se încarcă și, fără să știi, din energia ei te încarci și tu.

Ascult-o când vrea să te întrebe, când încearcă să te cunoască și să te înțeleagă – atunci te iubește cel mai mult, deși pentru tine pare invers în acel moment.

N-o înlocui cu alta pentru o oră de plăcere. Înlocuiește în tine partea ticăloasă cu una virtuoaasă și te vei simți mai bine decât în ora aceea... Când vrei să pleci de tot, pleacă hotărât, nu te tot întoarce, căci rănești grav un suflet, nu doar o femeie.

Femeia funcționează perfect când o iubești perfect. Când nu-ți mai place cum funcționează, sigur i-ai făcut ceva nepotrivit chiar tu, iubirea vieții ei...

Articol publicat în *Jurnalul Național*

Mihaela Rădulescu

Care erau cele mai enervante haine pe care te obligau părinții să le porți în copilărie?

Ce-ți lipsește cel mai tare din garderobă (ce ți-ar plăcea să ai)?

Cu ce erai îmbrăcată când ți-ai cunoscut bărbatul, iubitul?
Dar el cu ce era îmbrăcat?

În ce haine crezi că arăți cel mai bine?

Câte mărimi de blugi ai schimbat de la 16 ani până astăzi?

Dacă o celebritate ți-ar dona toată garderoba sa, cine ai vrea să fie acea celebritate?

Lucrare de Ana Ularu

Ai elemente vestimentare despre care crezi că-ți poartă noroc?

Ce creator face exact hainele care-ți plac?

Care e stilul tău de acum?

Ce element din moda epocilor trecute ți-ar plăcea să se poarte și astăzi?

Care ar fi ultimul lucru pe care l-ai scoate de pe tine la un poker pe dezbrăcate?

În ce culoare nu-ți place să te îmbraci? De ce?

Ce elemente vestimentare neconfortabile ai purta doar pentru a fi la modă?

Ce ținută e cea mai sexy la un bărbat?

Dar bărbatul tău (femeia ta) în ce haine arată cel mai bine?

Când te-au strâns pantofii cel mai rău și de ce ai îndurat chinul?

Când te-ai îmbrăcat cel mai nepotrivit cu ocazia socială la care te aflai?

Care e magazinul tău preferat din lume?

Cine e persoana cea mai stilată din anturajul tău?

Send now?

Lumea modernă ne-a pus tuturor în mână un telefon mobil și un computer în casă. Pentru unii, gadget-urile sunt o reală necesitate, fiind principalul instrument de lucru, de informare, de comunicare, de făcut bani, tranzacții, prieteni, planuri... Nu cred că ne mai putem imagina viața fără aceste accesorii aparent vitale, așa cum nu ne mai putem imagina viața fără periuța și pasta de dinți. Telefonია mobilă, poate cea mai prosperă afacere chiar și în vremuri de criză, ne aduce indubitabil beneficii de apropiere, de comunicare cu lumea pe care o delimităm ca fiind a noastră. Ușurința cu care tastăm, prescurtăm, ornamentăm cu icon-uri sau alte simboluri expresive se învață mai rapid ca orice altă deprindere – e mai la îndemână decât să faci pâine de casă sau să schimbi un bec.

Totul pare în favoarea noastră – căci, cu excepția facturilor care uneori ne agasează, savurăm cu toții beneficiile „găsirii cu celălalt”, ale accesării imediate, spontan. Numai că rareori cunoaștem contextul în care celălalt primește mesajul. Mi-aduc aminte cu duioșie cum se plângea mama lui Ion Cristoiu, într-un interviu pe care am avut privilegiul de a-l avea cu dânsa, că fiul îi dăruise un telefon mobil, ca să știe mai des de ea, însă ea îl uita mereu acasă, când pleca cu vaca. Iar acasă îl auzea rareori, fiind ocupată cu treburile din curte și din gospodărie. E un exemplu bizar, poate, dar contextul

în care un om primește un mesaj sau un telefon nu e întotdeauna potrivit gândului nostru.

Un „față-n față” are avantajul că-i vezi omului ochii, vezi dacă-și frământă mâinile sau, pur și simplu, vezi cu ce se ocupă în momentul în care îi spui anumite lucruri. Asortezi mai bine comunicarea și chiar și o ceartă are mai multă coerență, căci vezi – mai mult decât pe ecranul unui mobil sau al unui computer – ce face cu adevărat omul cu care vorbești, cum reacționează...

Pentru unii, e un mare avantaj să nu fie văzuți când sunt accesați. Pot minți că sunt oriunde, că fac orice altceva decât se presupune că fac, că se simt total diferiți de ceea ce compun frumos, în scris, că îi definește în acel moment.

O scrisoare electronică e astăzi mult mai puțin sofisticată decât defuncta scrisoare „scrisă pe hârtie crețată”, primită în cutia poștală. Cumva, parcă tonul oricărei scrisori trimise cu *send* e mereu optimist, promițător, energizant, căci atmosfera digitală în care-l scrii, cu butoanele pe care le cauți atent și cu teama de a nu te fi rătăcit prin *inbox*, îți dă alți parametri de atitudine, de formulare, de așezare a cuvintelor în gânduri și a gândurilor în *draft*-ul mesajului. Parfumul, uneori la propriu, de altădată al scrisorilor timbrate e astăzi înlocuit cu *attach*-uri dintre cele mai neașteptate, cu semne de punctuație dintre cele mai halucinante sau mai de nedescifrat pentru neinițiații într-ale digitalului, cu *emoticon*-uri care iau locul adjectivelor pe cale de dispariție... Te trezești cu *link*-uri către alte lumi, cu „prietenii” pe care nu-i cunoști, dar cu care împarți aceeași „destinație finală” a mesajului, căci s-a operat cu *send to all*. Uneori nu mai ești doar tu, ci un grup de comunicare căruia expeditorul dorește să-i transmită, ca în piața publică, ideea lui imediată.

Nu mă aflu în opoziția erei digitale, dimpotrivă. Simt zilnic cum îmi folosește, dar și mă acaparează.

Singura diferență, astăzi, după atâta timp de operare cu aceste instrumente moderne de comunicare, e că mă gândesc

mereu la contextul în care se află celălalt înainte de a-i transmite, pe sms sau e-mail, gândul meu. Verific – de parcă aș bate la ușă înainte să intru –, la telefon, ce face omul cu care vreau să comunic. Vreau cumva să mă asigur că nu deranjez, că nu ajung din greșeală într-o lume în care n-am loc în acel moment, că vorbele mele nu sună ca o notă falsă într-o orchestră deja angrenată în muzica ei.

De pus pe gând...

Articol publicat în *Jurnalul Național*

Mihaela Rădulescu

Ce e cel mai plăcut la munca ta?

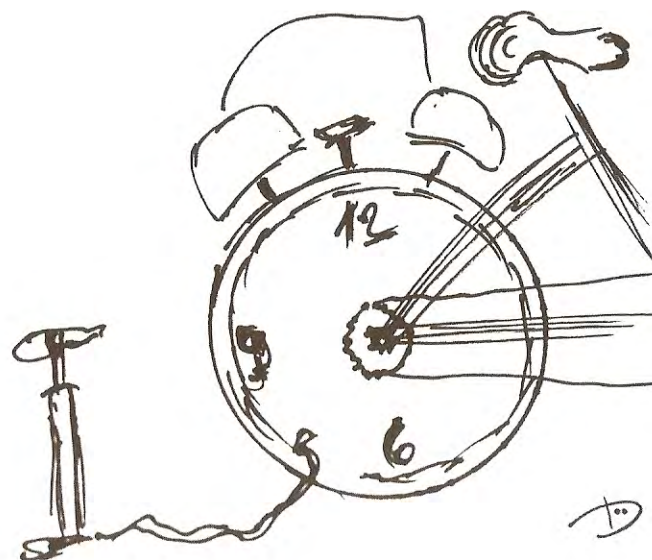
Ce meserie ți se pare cea mai grea din lume?

Ce meserie n-ar trebui să dispară niciodată?

La ce ești cel mai bun (cea mai bună), la ce ești cu adevărat specialist(ă)?

Dacă nu-ți place ce faci, în ce loc ai vrea să muncești și ce-ai vrea să faci acolo?

Care crezi că este cel mai incompetent om de la locul tău de muncă?

Cu ce coleg(ă) de serviciu ai vrea să ai o relație amoroasă?

Ai fost vreodată ticălos (ticăloasă) cu un coleg de serviciu, furându-i munca sau meritele?

Dacă n-ai un loc de muncă, ce faci, concret, ca să obții unul?

De ce afacere te-ai apuca, dacă te-ai sătura să lucrezi ca angajat?

Pentru ce ai muncit cel mai mult în viață?

Care a fost cel mai grav (josnic) lucru pe care l-ai făcut pentru a fi promovat?

În ce țară crezi că ai fi cel mai bine plătit pentru munca ta?

Dacă ai avea destui bani ca să nu trebuiască să mai muncești, ce meserie ai vrea să ai, doar ca să nu stai acasă?

Self-confidence

Românescul „încredere în sine” are, parcă, mai puțină forță și parcă vorbește despre tine prea de departe. *Self-confidence*-ul a ajuns la noi sub forma unei povești din cărți mobilizatoare, despre cum să o dai naibii de modestie, ba chiar să dai de pământ cu punerea la îndoială a propriilor incapacități. Am tot citit teorii, am tot ascultat declarații ale unor celebrități bine înfipite în propria personalitate și m-am tot întrebat când e just să te dai... „self-confident”.

Câți dintre noi n-am abuzat de „știu exact cine sunt și ce vreau” sau de „știu exact ce pot”, ba chiar de „am încredere în mine”, câți dintre noi n-am bravat și exagerat cu încrederea în noi înșine, când, în întinericul frământărilor despre noi, chiar siguranța asta de sine orbecăia derutată?...

În copilăria fiecăruia dăinuie o imposibilitate psihică de a avea încredere în sine, ești mereu ajutat, ești mereu îndrumat și pentru fiecare lucru nou, imediat după dorința de a-l încerca, se instalează măcar un fir de teamă, de îndoială, de precauție. Adolescența, cu înduioșătorul ei teribilism, dă cea mai mare producție de *self-confidence*, căci de-acolo începe viața, de la acea etapă se înșiruie dorințe după care alergăm energic. Dar, la scurt timp, vine viața aceea de ființă socială, vin și pleacă iubirile, se instalează, pe lângă reușite, suficiente eșecuri cât să facă franjuri pe la toate marginile încrederii în noi înșine. Ce copil părăsit, de pildă, a rămas cu încrederea asta neștirbită? Ce femeie a rămas zâmbind, fără

nicio îndoială asupra interiorului și, mai cu seamă, a exteriorului ei, după ce bărbatul iubit a plecat cu alta? Ce bărbat care a pofțit la o femeie tulburător de frumoasă, dar n-a reușit nici măcar să-i atingă umbra, a rămas le fel de *self-confident*? Ce părinți care s-au străduit în toate chipurile pentru copiii lor, dar s-au trezit cu ei rătăciți în lumi urâte, au rămas la fel de siguri pe ei și pe calitatea lor de părinți buni? Ce om învățat, care și-a consumat tinerețea studiind și evoluând profesional, mai rămâne stăpân pe el când se vede înlocuit cu un altul, mai puțin valoros, dar mai șmecher?... Dar când ești bătrân, foarte bătrân, la ce te ajută să ai încredere în tine?...

Oare în ce moment sau în ce tipar de viață suntem cu adevărat în secvența „self-confidence”? Oare de la prea multă încredere în noi nu dispar niște sentimente și niște stări atât de umane, cum ar fi emoția, grija, dorul, teama, nodul în gât, poate chiar fluturii din stomac?...

Și la ce ne ajută discursul despre „încrederea în noi înșine”, când e atât de benefic și de interesant să avem îndoieli despre noi și să ne căutăm mereu o variantă mai bună a noastră?...

De pus pe gând...

Articol publicat în *Jurnalul Național*

Lucrare de Ana Ularu

Care a fost cea mai reușită vacanță de până acum?

În ce vacanță ai avut cel mai nefericit anturaj?

În ce loc de pe planetă ai vrea să ajungi cu orice preț?

Ce-ți place să-ți aduci din călătoriile tale?

În ce țară ai pleca singur(ă), doar ca să vizitezi și să cunoști pe îndelete cultura și oamenii acelei țări?

Despre ce țară ai cele mai multe informații?

În ce țară (vizitată până acum sau nu) ți-ar plăcea să te muți definitiv?

Unde ai văzut cel mai frumos răsărit de soare?

Unde ai mâncat cel mai bine pe planetă?

Care a fost cea mai erotică vacanță a ta?

Care e locul tău preferat de vacanță din țara ta?

Ce alegi între o călătorie în doi cu trenul și una pe biciclete?

În ce constă minimul de bagaj cu care poți pleca într-o vacanță de o săptămână?

Care e cel mai frumos peisaj pe care l-ai văzut vreodată?

Ai plecat vreodată într-o vacanță fără să rezervi nimic, nicăieri?

Ai rămas în vreo vacanță fără bani și fără posibilitatea de a primi de-acasă? Cum te-ai descurcat?

Sculptura în măr

Știi, noi păream c-am (re)inventat iubirea pură, adevărată. La noi părea perfect totul, în cel mai imperfect context. Ochii mei atât de îndrăgostiți de tine vedeau cea mai frumoasă relație dintre un bărbat și o femeie, cea mai interesantă și mai seducătoare potrivire. Am ajuns la fel ca toți ceilalți. Răniți, chinuiți, măcinați de întrebări, enervați de reacții... Eram femeia cea mai iubită, așa-mi spunea sufletul plin de tine. Erai bărbatul cel mai minunat pe care l-am întâlnit vreodată, cu tot ce însemni tu, cu tot ce conții, cu toate contururile tale perfecte și cu tot interiorul pe care credeam că-l stăpânesc, că e al meu, numai al meu. Am ajuns încă o femeie rănită, dezamăgită, speriată de ce urmează să simtă... Ai ajuns încă un bărbat banal, care nu poate iubi și care mereu își dezamăgește femeia, iubind-o după ritualul lui de burlac prea multă vreme, laolaltă cu altele.

Ne moare dragostea asta minunată și nu știu ce să fac. Nu mai știu cine să fiu ca să-ți plac. Nu știu să iubesc ca-ntr-o iubire defectă și schioapă, unde inerția te duce oricât de departe și obișnuința te închide într-o ființă mult mai puțin performantă și mai bună decât ești de fapt. Și mult mai puțin frumoasă... Nu mai știu cum ar fi să trăiesc fără tine și fără ce simt pentru tine. Nu mai știu cum ar arăta ochii mei, dimineața, când n-ar da de tine pe perna cealaltă și nu mai știu să fac omletă doar din două ouă... Și aparatul de cafea, care face mereu două cafele odată...

Am pornit de la nimic, aparent, în starea asta mocirloasă. Dar, de fapt, s-au tot așezat straturi de mizerii, de îndoieli, neîncredere

și dezamăgire. Și probabil că abia acum mă sufoc de-adevăratelea. Funcționăm ciudat, câteodată, iar dacă asta e o ciudățenie a femeilor, atunci o am și eu. Am trăit exclusiv pentru tine, de când te știu. Am venit după tine mereu, am ieșit cu prietenii tăi mereu, am fost acolo, lângă tine, de câte ori am simțit că ai reală nevoie. Am fost femeia ta cum nu știu câte femei au fost ale altui bărbat, refuzând și simplul gând de a fi cu altcineva. Am făcut lucruri pentru noi, am înfruntat oameni pentru noi, am plecat de-atâtea ori din lumea mea și... m-am trezit singură, nu numai după visul de azi-noapte, ci așa, dintr-odată. E atât de aiurea să nu-l mai poți crede pe iubitul tău, să nu mai știi când îți spune adevărul și când te înșală, să nu poți avea măsura iubirii lui decât când îi ești în brațe...

Cred că trebuie să ne alegem finalul. Am tot cârpit bucăți și la mine se tot rupe firul ăsta. Așa-mi doresc să țină, de-aș pune bucăți din mine, la propriu, dar cred că tot n-ar fi de-ajuns. E ceva în tine care nu ne lasă să fim împreună. E ceva în iubirea ta, care nu seamănă cu a mea. Tu încă n-ai întâlnit iubirea vieții tale. Eu, da. De-aici, poate, desincronizarea.

Ești minunat când ești al meu. Ești iubirea vieții mele, când mă uit în urmă. Doar că nu știu cine ești când mă uit înainte... Credeam că tu ești tot restul vieții mele.

Atât.

Io

— Pe ce bărbat din lume crezi că l-ar impresiona scrisoarea asta?! Nu vezi că e ca un imn al tuturor femeilor nefericite? Nu înțelegi că niciun cuvânt de aici nu e pe înțelesul lui și că te zbați aiurea să-l faci să simtă ce simți tu? Ești ridicolă și slabă, ți-ai pierdut toată strălucirea și acum îți plângi de milă aiurea. Jur, Ioana, parcă asta e meseria ta, de când te știu. „Cu ce vă ocupați?” „Sufăr din pricina bărbaților, am toate calificările necesare și mi-am dat și doctoratul, recent...”

Când o să-ți revii și n-o să te mai arunci în iubirile astea ca-n niște ape adânci? Nu vezi că nu știi să înoți? Of, lasă-mă să te cert, măcar eu să te fac bine o dată. N-am mai văzut pe nimeni ca tine, jur, tu când iubești parcă te muți în omul ăla, îți vinzi viața ta dinainte pe nimic și te miri că mereu suferi și că niciodată nu-ți găsești locul. Locul tău nu e în alt bărbat, ci lângă el, el n-ar trebui să fie soarele din universul tău, ci doar o altă ființă, ca tine, care trăiește sub același soare. Cum naiba să-ți mai spun? Și încetează cu plânsul, am ajuns să te recunosc după cearcăne, nu după chip. Nu mai ai trăsături, femeie, ai devenit o mască și nu ești deloc amuzantă. Nu s-au speriat ăia de la firmă de tine?

— De ce mi-ai citit scrisoarea? Nu era pentru tine și nici nu mi-aduc aminte să te fi rugat să-ți bagi nasul în sertarele mele.

— Care sertar?! Era pe masă, deschisă ca o floare de primăvară! Dar că m-ai rugat să vin să-ți ud plantele ți-amin-tești? Ioana, în loc să fii supărată pe mine, fă bine și înfurie-te pe tine sau sari la nemernicul ăsta de George, nu la mine, eu sunt în tranșeele tale, nu în ale lui, sunt singura care te suportă când ești îndrăgostită. Chiar, ți-am spus cât ești de enervantă când iubești și nu mai ai timp și chef de prietena ta cea mai bună?

— Trebuie să mă întorc la ședință, a trecut pauza. Mă întorc mâine, la 6. Dacă mai ești prietena mea până mâine, vino cu ceva de mâncare și un film bun. Promit să nu vorbesc de George și să nu plâng.

— Aaah... dacă nu te-aș cunoaște...

Magda a închis telefonul, a terminat de udat florile, a închis la loc ferestrele și s-a mai uitat o dată în jur. Ioana avea o casă mult mai frumoasă ca a ei, sigur mai mare cu câteva zeci de metri și sigur mai caldă, mai primitoare. Avea talent la decorat apartamentele și făcea cumva ca totul să pară scump, prețios și totuși atât de personal. Era a patra casă în care se mutase de când se știau, dar prima pe care

reuşise s-o cumpere, în rate, de la bancă. Adevărul e că stătea mult în casă, când nu era la muncă, şi toţi cei trei iubii se mutaseră la ea, pe rând, desigur. Tot pe rând, au şi dispărut din viaţa şi din casa ei, neplătind nicio factură, necontribuind nici măcar cu vreun prosop la baie. Şi, culmea, nu era vina lor, aşa îi „educa” Ioana de la bun început, le pune la dispoziţie tot, de la tot timpul ei liber până la propriul trup, apartament şi... suflet.

Ultimul, George, se anunţa genul mai de cursă lungă. Chiar dacă părea să flirteze cu toate femeile care se nimereau prin preajmă, avea o limită rezonabilă şi nu supăra pe nimeni, avea un umor nebun şi un bun-simţ la fel de excitant ca zâmbetul lui super-sexy... sau ca mâinile lui de sculptor. Chiar era sculptor, doar că îşi găsisese şi o slujbă în viaţa reală, era unul dintre cei trei „creative” la agenţia de publicitate la care lucrase şi Ioana. Acolo s-au şi cunoscut, dar Ioanei i s-a părut mai interesantă oferta de a lucra pentru cel mai mare studio de producţie de filme – ratele la casă erau mai puţin chinuitoare la un salariu mai mare, de scenarist, decât la cel de copywriter, aşa că şi-a schimbat job-ul exact pe când începea să se îndrăgostească de George. Şi el de ea, ce-i drept...

Magda şi-a întrerupt brusc gândurile când a sunat telefonul.

— Da, iubirea mea, plec acum de la Ioana, mă opresc să iau mâncarea şi vin. Am comandat de la chinezul tău preferat.

„Iubirea mea” era Dan, cu care Magda era împreună din liceu. Tocmai sărbătoriseră cincisprezece ani de relaţie, adică ceva imposibil de cuantificat pentru toate cuplurile din jur. Nimeni nu pricepea care le e secretul şi cum de nu-i vede nimeni, niciodată, certându-se în public. Ei erau „The couple”, „Perechea”, la ei veneau, ca la spovedanie, toate jumătăţile celorlalte cupluri când apăreau problemele. Ei dădeau petrecerile cele mai grozave şi pe ei îi invidiau toţi, pentru că păreau să fi inventat armonia în cuplu.

Magda şi Dan

Aşezau împreună mâncarea pe balcon, era una din serile plăcute, răcoroase de vară, şi le plăcea să mănânce acolo, chiar dacă trebuiau să facă zeci de drumuri până la bucătărie. Au umplut masa de castronaşe cu arome chinezeşti şi mânuiau beţişoarele ca nişte specialişti.

— Aaah, cum e puiul ăsta *sweet and sour*, Doaaaaamne! Pe ala iute ţi-l las ție, iubita mea, că tu ieşi foc mai des şi ai nevoie de combustibil, a vorbit Dan cu gura plină, extaziat de plăcere şi trăgând castronul cu pricina mai aproape de el.

— Şi azi am luat foc, când am fost la Ioana. Dacă vezi ce scrisoare a putut să-i scrie idiotului ăluia de George... Îmi pare rău că nu ţi-am adus-o s-o citeşti. Ah, stai, citez din memorie: „Credeam că tu eşti tot restul vieţii mele”... Cum să crezi aşa ceva după nici un an de relaţie?! Şi când a lăsat-o singură de sărbători, pe motiv că se duce la mama lui... Acu', pe bune, ce era dacă o lua şi pe ea, chiar dacă nu erau decât de... cât aveau atunci, şase luni împreună? Ce, e vreun barem pentru asta? Nu-ţi duci iubita s-o prezinţi părinţilor decât după un an? Sau doi? Sau după ce-o laşi gravidă?

— Depinde, mie nu mi se pare c-a greşit. Adică nu de sărbători. Dar ce-a mai făcut, de la ce s-au mai luat acum? a întrebat calm Dan, trecând la castronul cu orez-cu-de-toate.

— Lucrează la nu ştiu ce mare campanie publicitară şi o vede din an în Paşte, vine obosit şi nu mai are chef de ea, iar ea e toată numai aşteptare şi dragoste. Pe urmă, s-a dus într-o noapte la el la birou, să-i ducă de mâncare şi să-i facă o surpriză – ştii tu, obiceiurile ei proaste –, şi, de unde credea că o să-l găsească lihnit de foame şi disperat de muncă, el hăhăia cu colega de la marketing şi cu alţi creativi şi jucau poker pe dezbrăcatele! La birou! Iar ei îi spunea că munceşte de rupe! Şi auzi, explicaţie: cică dacă se blochează

și nu mai au idei, asta e supapa lor, până vin ideile geniale și termină proiectul. Acu', pe bune, cum halești povestea asta și cum te întorci acasă, în calitate de iubită a unuia care are „supapele” astea?! O înțeleg și pe ea, dar nu înțeleg de ce tot i se pare minunat și tot așa îl așteaptă, cu lumânări parfumate, masa pusă, toată numai zâmbet... De ce naiba nu poate și ea să fie strong măcar o dată și să-i reproșeze ceva?... I-a scris o scrisoare și nici pe aia n-a trimis-o. E ireparabilă, crede-mă.

— Dacă ar fi toate femeile ca tine, iubita mea, s-ar desființa divorțul, spune zâmbind Dan și se ridică peste masă s-o sărute. Cine spală vasele azi? Întreabă, continuând s-o sărute, ca să obțină favorul de a nu fi el la rând.

Magda și Dan, încărcăți de vase și tacâmuri, le duc spre bucătărie și, de îndată ce Dan scapă de tot ce are în mână, îi ridică ușor fusta Magdei, apoi părul de pe ceafă și începe să o sărute, chiar când ea dă drumul la apa din chiuveță. După gemetele ei discrete și după felul în care rămâne cu spatele la el, Dan știe că poate complica acțiunea și-și poate iubi femeia chiar acolo, între chiuveță și aragaz, un loc rareori exploatat de pornirile lor erotice. Apa curge peste vase, Magda își aruncă bluza și se arcuiește doar din cap, cât să poată ajunge la buzele lui, măcar pentru câteva clipe... Pentru următoarea etapă, are nevoie să se țină bine de dulapurile suspendate și să-și lipească sânii de unul dintre ele, căci Dan a simțit că de la plăcerea de-acum mai are doar foarte puțin până la orgasmul care li se sincronizează incredibil, de când se știu. Măinile Magdei se crispează pe marginile dulapului și, câteva gemete mai încolo, se întoarce în sfârșit spre Dan, cu aceeași privire care-l topește, una fără cuvinte, fără completări muieresti la acțiunea precedentă, fără calificative și reproșuri. Ca la manualul de iubire, scris de profesioniști, nu de amatori și impostori...

George și Ioana

Ioana coboară din avion și intră în autobuzul pe care-l urăște, cel care te duce de la avion la aeroport. Întotdeauna stă în picioare și se ține vitejește de bară cu o mână, iar cu cealaltă ține valiza să nu ajungă peste picioarele cuiva. E o îngheșuială ciudată, nu ca într-un autobuz de oraș, aici toată lumea pare importantă și parcă toți au aterizat cu același scop – să verifice cine i-a căutat la telefon cât l-au avut închis. Se aud cele mai ciudate melodii posibile, de la hard-rock la manele, și din toate piepturile se aude întâi „am aterizat”, apoi câte o conversație pe care ești obligat să o suporti. Ioana e decisă să nu-și deschidă încă telefonul, mai întâi pentru că nu mai are nicio mână liberă și apoi pentru că nu așteaptă niciun telefon anume. George sigur n-a sunat-o, în cel mai fericit caz i-a trimis vreun mesaj, cum face mereu, nu-i place să vorbească la telefon. Și ce mesaj i-ar fi putut da? Încă unul în care să-i spună că îi e foarte dor de ea, dar n-o să se vadă nici azi, pentru că are mult de lucru, și că în weekend o să inventeze ceva grozav pentru amândoi?

Poate că are și Magda dreptate, poate că ar trebui să fie și ea mai puțin disponibilă și să anunțe, măcar o dată pe săptămână, că n-are timp de el, se gândi Ioana, în timp ce cobora din autobuzul odios și se îndrepta spre al doilea tronson „de groază”, urcarea treptelor până la controlul vamal, cărând bagajul de mână, întotdeauna prea greu pentru cele 53 de kilograme ale ei. Dar la ce ar ajuta? Cum s-ar schimba situația dacă ea n-ar mai avea timp pentru el, măcar în teorie? Primul lor an împreună a fost ca în povești, George era total implicat în relație, poate și pentru că atunci muncea mai puțin, era doar sculptor și-și căuta de lucru, pentru că nimeni nu făcea coadă la lucrările lui. Se vedeau în fiecare seară, fiecare weekend era ca o minivacanță, au plecat în Franța, în Italia, în Austria, în Elveția, au vizitat locuri

minunate, expoziții de artă, au fost la concertul Aerosmith și la Santana, iar toate datele arătau că sunt o pereche incredibil de potrivită.

— Dați-mi voie să vă ajut, se aude o voce groasă de bărbat, care întrerupe gândurile Ioanei.

Până să apuce să răspundă, bărbatul cu voce groasă îi ia valiza din mână și urcă scările fără s-o privească. Ioana îi vede, din spate, pantofii eleganți și costumul ciudat de puțin șifonat, după atâta stat pe scaun în avion. Ajung la etajul al doilea și acolo îi dă valiza înapoi, căci începe scara rulată.

— Vă mulțumesc mult. Faceți asta des? Pe ce rută circulați, ca să știu pentru viitor? Întreabă Ioana simpatică, cum reușea să fie doar cu bărbații care n-o chinuiau și care o uimeau cu asemenea amănunte.

Vocea se întoarce spre ea și are un chip interesant. Cu un zâmbet puțin obosit, dar foarte plăcut. Nu-l remarcase în avion, nu se uita niciodată la vecinii de călătorie, își lua întotdeauna o carte bună și intra în ea cu totul, de când decola până când ateriza.

— Cu plăcere. Dacă vreți, vă anunț unde plec data viitoare.

Ăsta era punctul în care Ioana își pierdea curajul inițial, căci simțea o umbră de flirt și nu se descurca în această ipostază. Deloc. Și totuși, pe chipul Vocii nu era nimic alarmant, ci același zâmbet prietenos și plăcut.

— David.

— Ioana. Mulțumesc încă o dată, nu mi s-a mai întâmplat.

— Ciudat, credeam că special aveți bagajul de mână atât de greu, pentru că știți că întotdeauna se va găsi cineva să vă ajute.

— Am fost plecată doar pentru două zile și n-am bagaj de cală, așa că totul e aici, spune Ioana, în timp ce-și caută în poșeta imensă pașaportul.

Ține încă poșeta pe un umăr și caută doar cu o mână, în timp ce-i zâmbește polițistului răbdător. Pune poșeta pe

valiză, caută mai cu atenție și, în sfârșit, dă de pașaport, pe care se întoarce grăbită să i-l dea polițistului. După o secundă, aude un zgomot cunoscut și știe că s-a întâmplat nenorocirea – întoarce capul și poșeta ei ca un magazin mixt de comuna e pe jos, răsturnată, dezvăluind tot ce nu vrea o femeie să știe că are în poșetă. Evident, David se apleacă s-o ajute, dar Ioana încearcă să fie mai rapidă și să pună măcar lucrurile compromițătoare la loc – pastile de dureri de cap, pastile pentru diaree, pastile pentru stomac și pastile pentru alergii. Nu le folosește niciodată, dar e genul precaut, care nu vrea să experimenteze nenorocirea, ci s-o prevină. O, Doamne, ce-o să creadă omul ăsta, că-s bolnavă grav sau ipohondră? Parfumul care nu s-a spart, „L'aire de rien”, deodorantul, șosetele pentru avion, agenda, telefonul, peria de păr, cartea lui Marian Keyes, o, nu, anticoncepționalele! Prea târziu, sunt în mâna lui David, care adună ce mai rămâne după ce Ioana strânge cu o viteză de aspirator. Și... aaaa, nu, portofelul, deschis chiar la poza lui George. Și ce dacă? Și ce dacă un străin vede că are un iubit?! Dar tot închide rapid portofelul. Ipad-ul, care a supraviețuit pentru că e bine protejat de husa de piele, punga neîncepută de bomboane de ciocolată cu stafide (asta era de rezervă, pe cealaltă o mâncase în avion), mărul verde pe care-l cumpărase din aeroport, cheile de la casă cu brelocul sculptat de George, pudriera încă întreagă, guma de mestecat, pixurile, melatonina, cărțile de vizită, crema de mâini, broșura de la Fundația Maeght, cu sculpturile lui Giacometti, preferatul lui George, și... gata.

— Mărul se confiscă, spune David de parcă episodul n-a avut loc și Ioana se ridică de jos, încă roșie la față, cu părul răvășit și cu convingerea că s-a făcut de rahat.

Îl vede pe David cum șterge mărul de haina de la costum și mușcă cu poftă din el.

— Și aș fi confiscat și o carte de vizită, pentru când voi avea o urgență medicală, am văzut ca stai bine la capitolul ăsta.

— Nu-mi place să n-am soluții imediate, așa că sunt pregătită, spune Ioana, mult mai sigură pe ea și scoțând o carte de vizită, chiar înainte să-și aducă aminte că nu era genul care să dea numărul de telefon unui bărbat de la prima întâlnire.

David, la fel de precis în mișcări ca și până atunci, scoate o carte de vizită din buzunarul hainei și o lasă să cadă în poșeta Ioanei, fără ezitare.

— Nici eu nu am bagaj de cală. Te așteaptă cineva sau pot să te duc cu mașina în oraș?

Nu era cazul, putea lua un taxi și așa și trebuia să facă, prea devenea femeia care nu fusese niciodată, una abordabilă și fără prejudecăți. Avea o tonă de prejudecăți și de obiceiuri de modă veche și n-avea îndrăzneala să schimbe totul, dintr-odată.

— De ce nu? s-a auzit spunând, mirându-se că gândurile de mai devreme se pulverizaseră.

În fața aeroportului oprește un Mercedes negru și un șofer le deschide portierele, dând doar un sec „bună ziua”. Ups, nu orice fel de Mercedes, ci unul mai mare decât își închipuia Ioana că au fabricat nemții vreodată. S-au așezat amândoi pe bancheta din spate și, exact când să pornească, cineva ciocănește în geamul din spate. Ioana, copleșită încă de mirajul mașinii dementiale, întoarce încet capul și rămâne cu gura căscată. E George!

Ioana și Magda

Se știa din copilărie, făcuseră școala și baletul împreună, până la facultate, când fiecare își alesese alt drum. Se cunoșteau atât de bine și trăiseră atâtea povești, încât, pe la 18 ani, țineau un jurnal comun și râdeau copios când împărțeau foaia în două, scriind ce li se întâmpla peste zi. Erau atât de diferite, dar se înțelegeau minunat. Magda era mereu lucidă și concretă, Ioana era o visătoare fără leac. Magda râdea de

băieții care se îndrăgosteau de ea și-i chinuia groaznic, Ioana se îndrăgostea de orice băiat care-i spunea că e frumoasă și apoi suferea la fiecare nepăsare. Magda s-a îndrăgostit deplin de un singur bărbat, cu care trăiește fericită și azi. Ioana n-a avut nicio relație mai lungă de trei ani, deși și-a dorit ca fiecare să țină o veșnicie. Magda era micuță de statură, dar foarte feminină, cu forme apetisante, căpătate în timp, blondă, cu ochii verzi, mari și foarte expresivi. Ioana crescuse înaltă, ca părinții ei, dar era slabă și fină, exact ca o fată care a făcut zece ani de balet și și-a păstrat gleznele arcuite și mâinile care vorbesc mult mai mult ca ea. E brunetă cu ochii negri și e genul „muză”, are mister, are tristețe și ținută, chiar și când face lucruri banale. Strălucește și-ți taie respirația doar când e iubită, îi spune Magda mereu. Nu au împărțit niciun iubit, nu s-au certat de la vreunul și nici nu s-au dezamăgit una pe alta vreodată.

Ioana iese din duș, își pune blugii D-Squared și un tricou alb, ținuta ei preferată de casă. Și UGG-șii, cea mai confortabilă încălțăminte inventată vreodată, mai ales pentru picioare chinuite, de fostă balerină. Aude soneria și îi deschide Magdei, încărcată cu sacoșe de mâncare, sucuri și două filme.

— Ioana, ți-e bine? Că zâmbești aiurea și nu te recunosc. Te-a cerut George de nevastă și iar i-ai uitat porcăriile?

— Păi, nu ziceam că nu vorbim de George în seara asta?

— Ba da, dar mă miram că ești... veselă. Ceva nu e în regulă, glumește Magda și pune toate sacoșele pe masa din bucătărie. Ai băut ceva?

— Încetează. Hai să mâncăm, mor de foame. Ce-ți face Dan?

— Nu vrei să-ți povestesc ce-mi face, că te exciți! spune Magda șoptind și prostindu-se, de parcă viața ei sexuală cu Dan mai era vreun secret, mai ales pentru Ioana. E bine, te urăște că l-am lăsat singur în seara asta sau e fericit că se vede cu gașca lui, la bere, încă nu m-am prins... Am luat două filme super, amândouă cu Meryl Streep, știu că-ți place.

Îți vine să crezi că la vârsta ei joacă în comedii romantice? Nu e super-tare?

— Comedii romantice, zici? Perfect, adică era exact ce-mi lipsea! Nu mai plânsesem de mult, completează Ioana, ironică, în timp ce desface sticla de Cola.

S-au așezat la masa din living și, după prima înghițitură, Ioana zice cu ochii în farfurie:

— Azi l-am cunoscut pe David. Și David l-a cunoscut pe George. Și eu am plecat cu David.

— Stai, stai, ușor, se dă Magda pe spate și înghite, aproape încându-se. Ia-mă încet. Cine e David? Te-ai văzut cu George azi?! Abia ai venit. Unde ai plecat cu David? Povestește-mi tot și nu te face că uiți amănunte, că nu scapi.

Ioana îi dă Magdei raportul despre întâlnirea cu David, despre valiză și poșetă și ajunge la secvența din mașină.

— George a bătut în geamul mașinii, șoferul l-a lăsat în jos și George, care în viața lui n-a venit să mă aștepte la aeroport, mi-a explicat că i-a fost dor de mine și că a vrut să-mi facă o surpriză. Adică mi-a dat un mesaj că vine la aeroport, dar eu n-am deschis telefonul decât acasă. În mod normal, i-aș fi sărit de gât și aș fi plâns, cum știi, de bucurie. În mod anormal, i-am făcut cunoștință cu David și i-am spus că mă duce el acasă, pentru că avem de vorbit. A rămas perplex, am închis geamul și am simțit că mi-au crescut niște aripi pe spate, dar nu de înger, ci de pasăre de pradă! Eu, Ioana-cea-umilă-și-mereu-disponibilă, eram ocupată cu alt bărbat, pe care-l cunoscusem cu un sfert de oră mai devreme. Nici măcar nu m-a întrebat cine e George, mi-a vorbit de cai și de vaci tot drumul, pentru că are o fermă și-i place să o facă pe cowboyul în weekend, unde am să mă duc și eu, pentru că m-a invitat.

Pauză. Magda o privește pe Ioana de parcă tocmai îi crește nasul și îi apare un ochi în frunte. Adică e mirată în asemenea hal, încât nu poate articula nici măcar un cuvânt. Dar zâmbește prostiță.

Își revine și recapitulează:

— Ioana mea, care n-a amestecat niciodată bărbatul, care a stat singură în casă câte un an până a cunoscut altul, Ioana mea, care scria că George e iubirea vieții ei, îi dă fliț lui George, care în sfârșit face un gest frumos și neașteptat, adică exact când îl face, și pleacă cu numitul David, despre care nu știm nici măcar dacă e însurat, dacă n-are păr pe spate sau dacă nu își suge dinții după masă. Știm doar că are Mercedes și că îi place să care valizele femeilor singure prin aeroport. Și că mănâncă mere verzi, iată, în sfârșit, o chestie pe care o aveți în comun. Draga mea, ți-ai pierdut mințile? Ce ți s-a întâmplat la München? Nu ai vândut scenariile? Ai probleme la serviciu? Ai probleme cu banii, de te entuziasmează lungimea mașinii și calitatea costumului unui individ?

— Pare genul ăla, știi tu, cum scriam noi în jurnal, de bărbat care are niște răspunsuri... Și arată cam bine, deși în costum toți arată bine. Nu știu ce-am pățit, dar am făcut-o lată. George n-o să mă mai sune niciodată, iar eu sunt teleghidată. David are o telecomandă, sunt convinsă că și eu am fost conectată fără să mă prind când și cum. I-am dat numărul de telefon din prima, știe unde stau, că doar m-a adus până în fața blocului, știe ce am în poșetă și n-am apucat să-i spun nici măcar un singur „nu” de când ne cunoaștem. Parcă el i-a dat *delete* lui George, nu eu. Nici n-aș fi știut cum, până azi...

— Stai puțin, să mă gândesc ce să fac – să sar până în tavan de bucurie că am în sfârșit o prietenă vindecată de ea însăși sau să mă apuce plânsul că iar te-ai îndrăgostit de altul și că o să urmeze aceleași catastrofe ca-n toate para-grafele tale de viață de mai sus? Mai bine mănânc și tac, că am dintr-odată de digerat prea multe chestii grele.

— Cât tu taci, eu pun filmul, ca să râdem și să plângem amândouă.

Ioana pornește DVD player-ul și televizorul și face setările pentru film. Încep reclamele și sună soneria. Întorc

amândouă capul și Magda anunță ca un majordom de curte regală:

— Intră în scenă George, pariez pe toți pantofii mei. Când dai cu flit, bărbatii se comportă invers decât muștele, draga mea – nu mor și nici nu fug, ci se întorc să cucerească arma, ca s-o folosească ei mai târziu.

— George are cheie, spune Ioana relaxată și se duce spre ușă, convinsă că e vreun vecin.

Și totuși, e George. Cu tot arsenalul de farmec la el, dar cu mai puțin aplomb ca de obicei.

— Deranjez? zice un alt model de George, diferit de cel care intra cu cheia lui și până în baie își arunca toate hainele pe jos, iar Ioana le strângea și le pune la spălat, ca într-o căsnicie îndoielnică. Modelul din ușă seamănă cu George de acum un an, care se uita la ea ca la o sculptură magnifică și o mângâia până în vârful degetelor, „ca să ia forma frumuseții”...

— Nu, adică ne uitam la un film. Eu și Magda, spune Ioana rapid, ca să șteargă urma de îngrijorare de pe chipul lui George. Intră.

— Voiam să vorbesc doar cu tine, bună, Magda, dar o putem lăsa pe mâine sau pe mai târziu, dacă nu te culci devreme, spune moale George, deși își tot ambalează vocea și zâmbetul în ceva ce nu i se potrivește.

Magda, care de obicei se făcea nevăzută în astfel de momente, își trăsese și celălalt picior sub ea, ca să fie limpede pentru toată lumea că nu pleacă de pe canapea.

— Mai bine mâine, după muncă. Vorbim la telefon și ne vedem, anunță Ioana-cea-nouă, diferită de Ioana-cea-veche, care n-ar fi alungat niciun bărbat pe care-l iubea, ca să stea cu prietena ei. George-modelul-flituit se întoarce spre ușă, dar mai face o piruetă spre Ioana și o sărută pe obraz.

— Mâine, atunci. Seară frumoasă.

Cum aude că s-a închis ușa, Magda sare de gătul Ioanei și o felicită șoptit:

— Așa da! În sfârșit, am învins! Iar sunt eu pe primul plan, nu ei! Iar tu ești incredibilă sau ți-ai pierdut mințile, dar nici nu contează, te ador!

Ioana râde de prostea Magdei, dar imediat are tristețea aceea ca o bijuterie, pe care o poartă în ocazii sentimentale speciale. George încă mai doare...

Ioana

Discuția lămuritoare cu George a scos la iveală un bărbat îndrăgostit, speriat că iubita lui ar putea să nu mai fie a lui, mirat de schimbarea vizibilă și profundă a femeii care l-a adorat și l-a iubit ca nimeni alta. El n-a primit niciodată scrisoarea, așa că n-a știut niciodată unde a greșit cu adevărat și de ce Ioana n-a mai vrut să-i fie iubită. Pentru că Ioana nu i-a mai explicat nimic, l-a ascultat doar, cu mâna la tâmplă, ca o sculptură fără grai. Abia când el a terminat de propus, promis, argumentat, scuzat și sperat, Ioana și-a luat mâna de la tâmplă, a întins-o spre merele verzi pe care le avea mereu pe masă și a mușcat cu poftă dintr-unul...

Pentru cine crezi că ai fost cel mai bun partener de sex?

Cine a fost pentru tine cel mai bun partener de sex?

Care ar fi cel mai îndrăzneț lucru pe care l-ai face cu cineva de același sex?

Ce ai vrea să încerci, dar nu ai găsit partenerul potrivit?

Îți amintești măcar trei detalii de la prima ta experiență sexuală?

Ce aromă ți se pare cea mai erotică?

În ce ținută e sexy o femeie? Dar un bărbat?

Ce n-ai face niciodată în pat cu partenerul tău?

Ce nu-ți place să facă el (ea) după sex?

Ai intrat vreodată într-un sex-shop? Ce ți-ai cumpărat? Dar ce-ai fi vrut să cumperi și n-ai îndrăznit?

Ai făcut vreodată sex într-un loc public sau în orice alt loc inedit?

Ai făcut vreodată sex cu un necunoscut (o necunoscută)?

Ți-ai înșelat vreun partener de viață?

Care a fost cea mai nereușită experiență sexuală de până acum?

Care e cea mai sexy parte a corpului tău?

Ce îți blochează simțurile, încât să nu mai poți continua partida de sex abia începută?

În ce ipostază te simți cea mai seducătoare (cel mai seducător)?

Ce crezi că admiră un bărbat (o femeie) la tine într-o primă instanță?

Ce zonă a corpului tău ți-ai dori să o transformi printr-o operație estetică?

Cu ce ai compara aroma pielii persoanei iubite?

Ai putea să iubești pe cineva fără să faceți sex sau fără să-ți placă felul în care faceți sex?

Ce crezi că nu știi despre sex?

Care a fost cel mai greșit lucru pe care-l știai despre sex, înainte să-l faci?

Cu cine vorbești despre viața ta sexuală?

Dacă ai avea de ales între o asiatică (un asiatic), o negresă (un negru) și o europeană (un european) pentru o partidă de sex, pe care ai alege-o (l-ai alege) – fie și doar în imaginație?

Care ți se pare cea mai bună sursă de informare despre sex?

Care a fost cea mai erotică dimineață din viața ta?

Care sunt cele mai afrodisiace mâncăruri, băuturi, senzații pentru tine?

Ce l-ai învățat în primul rând pe copilul tău, la vremea adolescenței, despre sex?

Care ți se pare cea mai bună poziție de sex?

Ce parte a corpului unei femei te fascinează? Dar a unui bărbat?

Cu cine ai avut cea mai scurtă trecere de la cunoaștere la sex? Dar cea mai lungă perioadă între cele două momente?

Care a fost cea mai mare surpriză pe care ai avut-o vreodată în pat?

Care a fost cel mai original lucru pe care l-a făcut vreun partener de-al tău în timpul unui act sexual?

Care ți se pare cel mai mare mit despre sex?

De câte ori ai făcut cel mai mult sex într-o noapte (sau zi...)?

Când ai mimat ultima dată un orgasm?

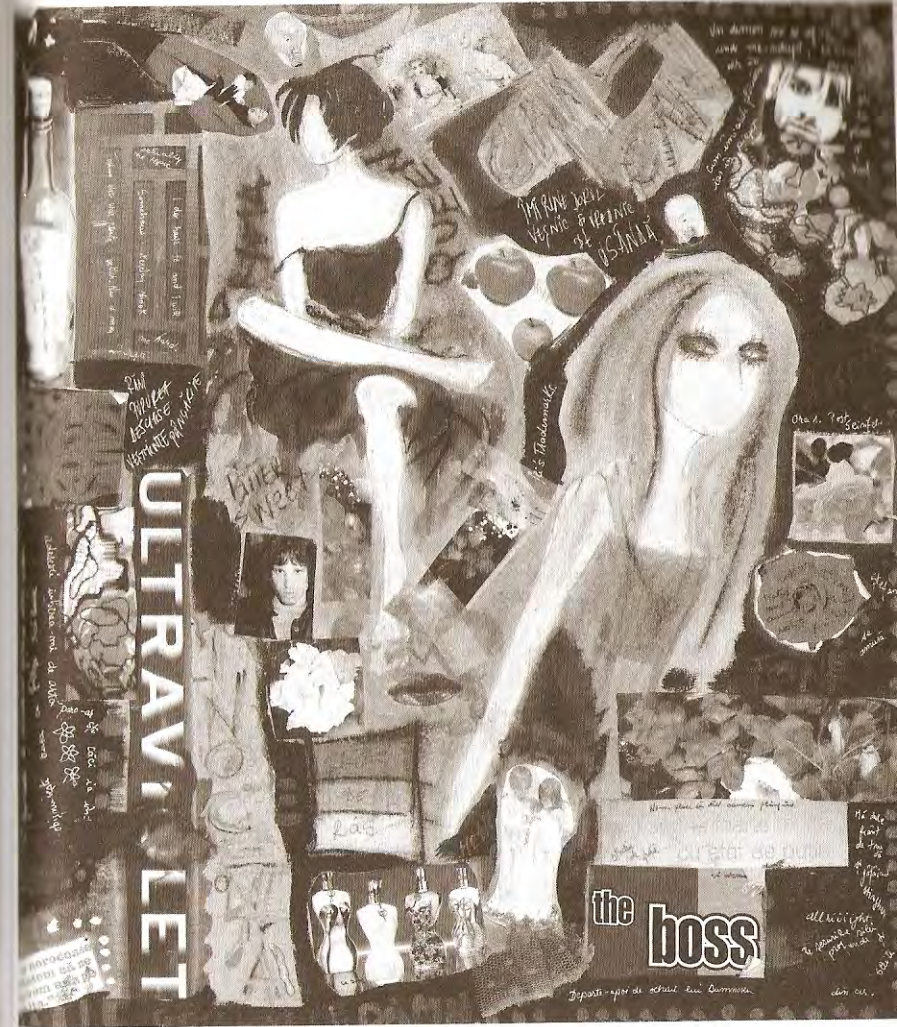
Ai apelat vreodată la serviciile unei prostituate?

Când ai vizionat ultima oară un film porno?

Care metodă contraceptivă ți se pare cea mai sigură?

Sharon Stone spunea că, atunci când are emoții la o conferință de presă, se liniștește imaginându-și câte o partidă de sex cu fiecare dintre cei prezenți. Ai încercat (sau ai încerca) vreodată această metodă inedită?

Ce-ți place să faci după ce ai făcut dragoste?

Lucrare de Ana Ularu

În tine mai locuiește cineva

„The most important thing is to do things, not to have done them.”

Karl Lagerfeld

Mă tot căznesc să găsesc răspunsul potrivit în fața celor care se miră de energia mea zilnică, de cheful meu aproape extrem de a tot deschide capitole noi, de a încerca să tot sparg ferestre în ziduri ocrotitoare. Nu știu de ce, dar unele ființe văd în altele care muncesc mult doar niște nefericiri, niște neîmpliniri personale care, zic ei, sunt derizoriu înlocuite cu preocupări diverse. De parcă, atunci când ești fericit și ai toată liniștea unei iubiri sau a unei familii, n-ar mai trebui decât să admiri ce ți se întâmplă și să nu-ți mai dorești nimic în plus, nimic care să tulbure un echilibru atât de meritoriu obținut. Oare îndrăzneala trebuie să se sfârșească odată cu fericirea? Oare nefericirea personală e cheia reușitelor sociale și profesionale?!... Oare, ca să lași ceva în urma ta, trebuie să fii tu însuși plin de urme, de răni și traume care să-ți fie călăuză?...

Cărțile de psihologie ne trimit mereu înapoi în copilărie, unde se pare că există cele mai multe răspunsuri pentru ce facem azi și, mai ales, pentru cum operăm cu sentimentele noastre. O renumită profesoară americană de actorie aproape

m-a convins că în spatele fiecărui Oscar se ascunde o poveste tristă, dureroasă, care a marcat copilăria sau adolescența celebrului actor. Ba chiar dădea exemple, în cartea sa, despre cum căutarea în propriul trecut a devenit o tehnică actricească imbatabilă, ca o sondă care scoate din adâncul unei ființe exact bogăția naturală ce-l va ajuta să se transforme în Omul Reușit de azi.

Ne ambiționăm din sărăcia în care am trăit cândva, ne inspirăm din reușitele unora care ne-au luat-o înainte, ne mobilizăm din fel și fel de motive personale și cred că, uneori, vrem pur și simplu să ne marcăm evoluția cu niște victorii ce ni se par importante pentru noi. Aud mereu expresia „am reușit prin propriile puteri”, și nimeni nu pune la îndoială reușita, dar se găsesc destui să comenteze „puterile” pe care le-ai avut la îndemână. A reuși să faci ceva în viață este, probabil, cea mai elastică poveste a lumii în care trăim și, odată cu evoluția ei, se schimbă și parametrii reușitei. Pe această trambulină existențială sărim toți, dar fiecare are un nivel al propriului salt. Reușita înseamnă fie un copil sau mai mulți, o familie întreagă, o casă, o meserie stabilă, o funcție, o carte scrisă, o pasiune dusă la performanță, un premiu, notorietate, un disc, un film, un boutique, o colecție, un dulap ticsit, călătorii, învățarea unei limbi străine sau a unui instrument, aur, mașini, tablouri, prieteni, operație reușită, studii, firmă, oameni salvați... Sunt alăturări ciudate, dar fiecare definește zâmbetul unui om care a reușit ceva în viață, după propria abilitate de a folosi „trambulina” aceea. Mai rămâne doar de explicat ce anume te face să crezi că aceea e o reușită, înainte de a fi o scuză, o hărnicie inertială...

După o anumită reușită, unora parcă li se opresc motoarele și respectivii așteaptă... să moară, trăind până la expirarea termenului doar din inerția acelei reușite. Pentru alții, reușita cea mai mică e un semn că pot mai mult și că e mereu loc... în sus, pentru salturi mult mai îndrăznețe, chiar mai periculoase. Reușita, într-o lume limpede, ar trebui să nu fie

doar încrâncenare și renunțare, ci și joacă, bucurie, consecvență. Și ar mai trebui să fie... căutare. În noi se află în mod cert niște posibilități uriașe, care se arată doar dacă sunt extrase, ca bogățiile naturale. Cu un oarece noroc, părinții atenți văd în copiii lor sculpturile reușitelor de mai târziu și îi călăuzesc inspirat. Dar, tot de atâtea ori, aproape fără vină, părinților li se pare că văd în copii doar urmele neîmplinirilor lor și-i duc pe drumuri încurcate, care se și înfundă, fiindcă nu sunt cele potrivite pentru ei. A ajunge la maturitate înseamnă, cred, și a ajunge la tine, la ceea ce ai putea să faci și să devii „prin forțele proprii”.

Scriu mereu cu bucuria că de partea cealaltă e cineva care n-o face pe deșteptul și cu speranța că nici nu se întreabă de unde până unde îi dau eu sfaturi. Inspirația poate veni din orice, de la oricine, așa m-a învățat viața, și ar fi frumos să aflu că acum, în liniștea unui moment de singurătate, cineva începe să caute și mai adânc în el...

Reușita n-ar trebui să fie doar un punct, ci un zigzag, ca la electrocardiogramă – acolo e schema cea mai simplificată a vieții noastre, e esența noastră de luptători. La fiecare a doua bătaie de inimă, ar trebui să fim în partea de sus a împlinirilor noastre. Și să încetăm să le privim pe cele care tocmai s-au petrecut, căci e așa de incitant să tot descoperim, în loc să tot aplicăm...

Unele emoții puternice nu pot fi păstrate intacte decât întorcându-le spatele, ca în fața unui peisaj amețitor de frumos. Nu-l poți aprecia la fel decât căutând altul, părăsindu-l cu bucuria că ai primit un dar, nu că te-ai desprins dintr-un loc... Următoarea ta reușită e sigur mai captivantă decât cele pe care le-ai teaurizat deja...

Articol publicat în revista *Elle*

Pe ce cheltulești cei mai mulți bani pe lună?

Pentru ce obiect ai strâns vreodată bani, cu răbdare, până l-ai avut?

Din ce ți-ai câștigat primii bani în adolescență?

În urma cărei achiziții ți-a părut rău de banii dați?

Care ar fi primul lucru costisitor pe care l-ai cumpăra dacă ai avea un milion de euro?

Care a fost cel mai neplăcut lucru pe care l-ai făcut pentru bani?

Tablou-cadou făcut de Andreea Esca

Când ți-au lipsit cel mai mult banii?

Când te-ai certat ultima dată cu partenerul de viață de la bani?

Dacă ai găsi vreodată o sumă mare de bani, ai înapoia-o păgubașului?

Pentru ce ți se pare aiurea să plătești taxe?

Care este cel mai scump obiect pe care îl posezi?

Care este cel mai valoros dar care ți s-a făcut vreodată?

Care este cel mai înțelept lucru pe care-l poți face cu banii?

Pe ce n-ai da bani niciodată?

Când ai simțit că banii ți-au adus fericirea?

Dacă ai face o listă cu toate cheltuielile inutile dintr-o lună, câți bani ai avea în plus?

Care a fost cea mai tristă imagine a sărăciei pe care ai văzut-o vreodată?

Ce anume te-ar impresiona atât de profund încât să donezi sume importante de bani și să dedici timp pentru a fi de ajutor unor persoane defavorizate?

Întreabă-mă orice

Care este persoana care ți se pare că-și cheltuiește cel mai inteligent banii?

Cine te ajută cel mai mult când rămâi fără bani?

Pentru ce sumă ai accepta să:

- nu mai faci sex niciodată?
- să faci sex cu un necunoscut (o necunoscută)?
- să îți razi tot părul de pe cap?
- să minți la tribunal, ca martor?
- să-ți donezi un organ pentru un străin?
- să fii supus unor experimente medicale?
- să fii fotografiată nud pentru o revistă pentru adulți?
- să divorțezi de un milionar care te-a înșelat?
- să faci sportul extrem de care-ți este cel mai frică?

Mihaela Rădulescu

Care a fost cea mai mare extravaganta financiară a ta de până acum?

Cine are cele mai mari datorii la tine?

Cine e cea mai zgârcită persoană pe care o cunoști?

Lucrare de Ana Ularu

Scrisoare către o „străină frumoasă”

Prima pornire a fost să-i trimit o scrisoare domnului Mircea Cărtărescu, care să-i ajungă în cutia poștală de acasă. Neștiindu-i adresa, m-am gândit că aş putea s-o aflu dând niște telefoane cunoscuților Domniei Sale sau chiar dânsului, în speranța că nu se va mira îngrozit de îndrăzneala mea. Am renunțat, deși antrenamentul de documentarist la televiziune mă dădea drept câștigătoarea sigură a adresei scriitorului – doar am făcut rost de adrese și numere de telefon de președinți, ambasadori, actori, baronese și prinți de pe planetă...

Apoi, m-am gândit că privilegiul de a avea o pagină la dispoziție, într-o revistă decentă și cu „adrisanți” inteligenți, e o ocazie mult mai bună de a-i scrie autorului, mai ales că mesajul nu e personal, iar exaltarea mea nu va fi indecent înțeleasă.

Dragă („stimate” am încercat, dar e prea distant)
domnule Cărtărescu,

am încheiat lectura cărții *Frumoasele străine* astă-noapte, pe la 1. E atât de previzibil ce vreau să vă scriu, încât scurtez traseul și vă informez brusc că mi-ați zgândărit atâtea simțuri și mi-ați provocat atâtea zâmbete, ba chiar hohote de râs, încât am simțit nevoia (poate îndoielnică, dar nu-mi mai pasă) de a vă lăuda, de a vă mulțumi, de a vă felicita și de „a

vă aduce la cunoștință” că-mi sunteți și mai drag decât atunci când (știu, pentru că nu știți să refuzați o invitație) mi-ați fost oaspete la emisiuni de televiziune sau chiar partener de dialog la un club de carte, unde eu eram intrusul și dumneavoastră Scriitorul – deficitul de „drag” de atunci provenea din teama de a nu mă face de râs și din și mai marea panică de a nu vă asigura un cadru reconfortant și motivant „la TV”.

Ideea năstrușnică de a vă scrie are, totuși, o explicație – câțiva dintre admiratorii mei, de facturi dintre cele mai neașteptate, îmi urmează ideile și gesturile cam ca participanții la trafic, dirijați de agentul de circulație. Am mereu grijă să nu le propun activități derizorii sau idei halucinante, așa încât ideea de a le prezenta cartea dumneavoastră ca pe un „must have” al sezonului mi se pare inspirată.

Îmi asum fiorii ironici ai celor care-și închipuie că pe Cărtărescu ar trebui să-l citească și, mai ales, să-l critice doar specialiștii, doar intelectualii dovediți și declarați. Îmi asum și sprânceană ridicată, a dumneavoastră sau a cititorilor încă neconvinși. Să-ți faci Mihaela Rădulescu o cronică de carte poate nu e chiar visul autorului, dar măcar cineva de la departamentul de PR al editurii Humanitas se va bucura de „pleașcă” și va zice: „La urma-urmei, de ce nu?”...

Am găsit atâta bucurie în lectura acestei cărți, am simțit atâta revoltă pentru nedreptățile ce v-au bântuit, am hohotit de râs și „am vizionat” atâtea secvențe cinematografice, încât am simțit, aproape la fiecare a doua pagină, că mi-ați făcut daruri, că mi-ați adus suveniruri din călătorii, că m-ați convocat la întâlniri parcă masonice, în care detaliile se ofereau numai celor privilegiați. Femeie sensibilă fiind, am savurat micile detalii din care am înțeles ce iubire întreagă și puternică trăiți cu „Ioana cea mult mai bine înfipă cu picioarele pe această planetă”. Lista micilor plăceri pe care mi le-ați oferit prin această carte e mult mai cuprinzătoare, dar n-aș vrea să alunec în mai multă naivitate decât până la acest paragraf și nici n-aș vrea să se creadă că „am un interes”.

Nu vreau nici să-mi mulțumiți politicos dacă vreodată ne-am mai întâlni și nici să-mi faceți cunoștință cu vreun agent, editor sau traducător cu care lucrați. Nu visez nici la vreo reciprocitate conjuncturală, prin care dumneavoastră să „salutați cu speranță” vreuna dintre aparițiile mele editoriale.

Să spunem că gestul meu e unul de libertate, mai mult de tip occidental decât balcanic. Nevoia de a lăuda, de a admira și în gura mare am deprins-o tocmai părăsind o țară în care prea mulți oameni merituoși și valoroși erau ba aspru criticați, ba înjurați sau denigrați doar din obișnuință, invidie sau tenacitate „colegială”. N-am auzit, personal, nicio înjurătură la adresa autorului Mircea Cărtărescu, dar îmi imaginez (și vă cred pe cuvânt) că aveți niște „piranha”, mai ales în mediul literar, care vă irită și vă macină. Sunteți un scriitor de succes și, oricât v-ar plăcea să trăiți între pereții casei dumneavoastră, sper să fiți scos „cu forța” în lumea largă, unde să fiți din ce în ce mai tradus, mai citit și mai... bine plătit.

Nu e tocmai fair-play să recunosc, dar când i-am luat un interviu „celui mai bine vândut autor de pe planetă”, Dan Brown, m-am gândit brusc la dumneavoastră. Având ocazia să-l cunosc personal cam cât v-am cunoscut și pe dumneavoastră – adică la un metru distanță și pe parcursul câtorva zeci de minute de interviu și al câtorva minute de „small-talk in between” –, nu m-am putut abține să nu procedez ca la shopping în străinătate, unde fiecare sumă prezentată în moneda străină trecea, în mintea mea, drept o uriașă sumă în lei. Adică, domnul acela la fel de sfios ca dumneavoastră, poate la fel de singuratic și de fericit în habitatul lui (trăiește în aceeași casă, cu aceeași soție și în același sat chiar și după ce contul lui a început să dea pe dinafară de milioane de dolari), la fel de criticat și neiubit de breaslă, dar savurat de cititori, a ajuns să nu mai știe câți bani are și ce-ar putea face cu ei, iar noi încă nu pronunțăm corect Mircea Cărtărescu?!... E o retorică inutilă și prea des

invocată, știu, dar nedreptatea rezistă, ca și coafura din reclama aceea la fixativ.

Știu că va fi îmbulzeală la noua dumneavoastră carte, căci notorietatea și succesul de până acum v-au creat acest culoar impozant și benefic. Dar mi-am zis că nu strică să îndemn și cititoarele mele, consumatoare de fashion și informație de calitate, către raftul unde *Frumoasele străine* stau precum o pereche de pantofi Louboutin sau o poșetă Hermès, mărci pe care orice femeie își imaginează că le va avea într-o bună zi. V-am așezat în lista aceasta nu ca „nuca-n perete”, cum pare privind de pe trotuarul de vizavi, ci pentru că îmi imaginez, cu aceeași naivitate de mai sus, că femeile se vor simți brusc mai sexy cu cartea dumneavoastră în mână, chiar la coafor sau pe plajă. Faptul că veți fi consumat și de ființe ce n-au absolvit Facultatea de Litere n-ar trebui să vă panicheze, ci să vă creeze încă un șir ridicol de dușmani, care să-și roadă unghiile și să-și bea mințile de nervi că Mircea Cărtărescu a pătruns în toate mediile și a devenit cel mai cool scriitor al epocii.

Cred, cu toată admirația și sinceritatea, că puteți cuceri orice teritoriu uman și că nu varietatea creierelor care citesc o carte ar trebui să dea valoarea unui autor, ci amprenta nutritivă care rămâne pe tot atâtea suflete. Într-un dezmăț de epitete, comparații și brizbizuri stilistice cu care v-a tot fost asociată opera, aș vrea să mă înscriu cu o apreciere banală – scrieți atât de frumos pentru noi, cei mulți...

Vă mulțumesc și vă doresc nemurire.

Mihaela Rădulescu

Articol publicat în revista *Elle*

Ce carte ți-a marcat adolescența?

Ce autor de carte ai vrea să cunoști personal?

Care sunt primele trei cărți în topul celor mai importante pentru tine?

Care este genul tău literar preferat?

Despre ce ți-ar plăcea să scrii o carte?

Care este filmul pe care l-ai revăzut de cele mai multe ori?

Ce pasiune de timp liber ai și cât ai învățat despre ea?

Din ce film sau carte știi replici pe de rost?

În ce personaj din filme sau cărți te-ai regăsit cel mai mult?

Ce carte ai simțit că ți-a influențat cele mai multe decizii importante de până acum?

La ce spectacol de teatru ai fost extrem de emoționat(ă)?

Numește trei actori și trei regizori pe care îi preferi acum.

Poți numi rapid trei câștigători ai Premiului Nobel?

Cât timp petreci în fața computerului, zilnic?

Care este blogul/site-ul tău preferat?

Care este jocul tău preferat pe computer și câte ore ai stat cel mai mult jucându-l?

Dacă o zi întreagă n-ai avea computer și telefon mobil, cu ce alte activități ți-ai umple ziua?

Ți-ai luat vreodată o identitate falsă doar ca să înjuri pe cineva pe forum?

Mihaela Rădulescu

Cu ce-ai exagerat când ți-ai scris profilul pe o rețea de socializare?

La ce serial te-ai uita încontinuu?

Când ai învățat ultima dată o poezie pe dinafară?

Ce obiect ai confecționat fără niciun ajutor?

Ce știi să reparați în casă?

Care e sportul tău preferat, chiar dacă nu-l practici?

Obiect și fotografie realizate de Florin Rădulescu

Ce sport practici acum, consecvent?

Care crezi că e sportul care dezvoltă cel mai frumos trupul unei femei? Dar al unui bărbat?

La ce sport nu ți-ai da niciodată copiii?

Care sunt campionii tăi preferați?

Care este cea mai periculoasă acțiune sportivă (sport extrem) la care ai participat vreodată?

Care este cea mai interesantă (auto)biografie pe care ai citit-o până acum?

Mihaela Rădulescu

Care este atmosfera cea mai liniștitoare pentru tine? Descrie toate amănuntele.

Care este întrebarea ta preferată dintre toate câte ți s-au adresat vreodată?

Care este cel mai frumos răspuns pe care l-ai auzit până acum?

Lucrare de Ana Ularu

Instinct

Sună alarma telefonului și, înainte să deschid ochii, mi-aduc aminte că azi e ziua cea mare! *It's a beautiful night,/ We're looking for something dumb to do.../ Hey, baby/, I think I wanna marry you...* – cântă Bruno Mars din telefon, și zâmbesc. Tot nu deschid ochii.

Well I know this little chapel on the boulevard we can goooooo,/ No one will knooooow... – doar vreo 150 de invitați, după cum arată ultima noastră listă de rude, prietenii mei, prietenii lui, obligații de serviciu... Îmi pipăi inelul de logodnă și-mi aduc aminte cum m-a cerut de nevastă – când se spăla pe dinți, în ușa băii, cu spume la gură și în chiloți. Știu, nu pare romantic, dar poza pe care i-am făcut-o cu telefonul, înainte să-i răspund, e înrămată pe noptieră și o văd în fiecare dimineață, când deschid ochii. Și mă face să zâmbesc, ceea ce e tot ce mi-am dorit mai mult de la viață! Să încep fiecare zi zâbind. Bine, mai era pe lista mea din jurnalul pe care-l țineam la 16 ani și raza de soare... Adică să mă trezească ea, prin perdele, nu ceasul deșteptător. Și mai era și el – un bărbat înalt, brunet, cu nasul puțin coroiat, cu un trup athletic, ochi verzi... și să fie foarte romantic. Am decis să rup pagina aceea după ce am spus „Da”, căci tocmai mă mărit cu *El*, care e blond, cât mine de înalt, are ochi albaștri și un pachet de alte calități, despre care am aflat că există la bărbați în ceilalți 16 ani care au trecut de când am scris aberația aia și până azi, când mă mărit.

Deschid ochii încet și mă ridic brusc, pe finalul melodiei – *Don't say no, no, no, no-no, / Just say yeah, yeah, yeah, yeah-yeah; / And we'll go, go, go, go-go, / If you're ready, like I'm ready...* Îmi scapă un icnet de durere, pentru că uitasem de genunchii juliți și plini de vânătăi... După icnet, zâmbesc când îmi mângâi genunchii... Pe fotoliul galben stă rochia de mireasă – simplă, albă și cu dantelă pe tot spatele. Mi-am desenat-o singură, n-am avut nicio ezitare, așa voiam să fie dintotdeauna. Louboutinii de satin stau în dulap din a treia zi după ce m-a cerut de nevastă, căci i-am comandat pe net, să fiu pregătită. Sunt pregătită, îmi repet în gând, sub duș, la oglindă...

„Sunt pregătită”, scriu cu ruj pe oglindă – și rujul se rupe chiar când încep să desenez un semn de întrebare...

Până ieri credeam că sunt foarte *ready* să mă mărit – la naiba, împlinisem în mai 32 de ani și era timpul. Dar nu era numai asta – chiar îl iubeam pe *El* și chiar mă prindeam în fiecare zi cât mă iubește. Toată familia îl iubea, era „ginerele ideal”, care nu supără pe nimeni. Cu nimic. Care nu greșea. Nimic.

Dar ieri, după ce m-am dus să fac ultima probă la rochia de mireasă, am intrat în supermarket să iau câte ceva pentru micul dejun – uitasem complet să umplu frigiderul de când am decis să dormim separat ultima săptămână dinainte de nuntă (era o măsură romantică și eram mândră că a fost aprobată, fiind a mea integral). M-am gândit că nu e cazul să leșin de foame la propria-mi nuntă, deși ar fi fost memorabil! În fine, mi-am luat ouă, lapte, pâine, suc de portocale și tampaxuri, căci, da, noaptea nunții mele va fi amânată, din motive... ginecologice. M-am dus să plătesc. În fața mea, la coadă, văd niște umeri lați și o freză ciufulită, care seamănă cu... Întoarce ușor capul spre casieră și recunosc profilul. Adică tot omul! Dar ce să caute aici?! Probabil că mă holbam

cam insistent și o fi simțit, altfel nu-mi explic cum s-a întors brusc și a rămas la fel de perplex ca și mine.

— Sofia?! zice mai mult în gând, dar simt, exact ca pe vremuri, cum mi se taie respirația de la „grenada” făcută din privire, voce și zâmbet... Care-mi explodează mereu în stomac, de-mi vine să mă ghemuiesc și să plec de-acolo în mersul piticului...

— Hei, ce întâlnire...! completez ca o tâmpită, având grijă să par degajată și... neexplodată.

— 115... Plățiți cu card sau cash? întreabă casiera, căreia îi arunc cel mai recunoscător zâmbet, căci a tăiat puțin din penibilul expresiei mele faciale, măcar pentru că l-a făcut să se uite spre ea, să achite nota.

Doamne, fă-l să spună că se grăbește și să plece după ce plătește, te rog, te rog, nu mă lăsa! Dar de sus nu vine niciun semn în favoarea mea, ci, ca și cum convorbirea mea spirituală a fost interceptată de diavol, începe să mă ajute să scot lucrurile din coș, să le punem pe bandă. Nu tampaxurile! Oare n-ar trebui să existe o lege care să le interzică bărbaților să umble în coșul unei femei?! Sau măcar să ne cumpărăm chestiile astea intime dintr-un loc unde ei să nu intre niciodată... Prea târziu pentru măsuri sociale – tampaxurile mele stau pe ouă și bufnesc într-un râs cretin, căci imaginea obținută mi se pare de excepție! Victor râde și el, ceva mai reținut, dar eu sunt pierdută, căci nu mă pot opri nicicum din râs, mai ales că penibilul situației continuă. Vânzătoarea ia tampaxurile, le scanează, dar codul de bare nu vrea să participe la calmarea mea. Cât o țin plămânii, vânzătoarea strigă:

— Rodica, cât sunt tampaxurile astea?

Și flutură pachetul cu mâna în sus, către cealaltă casieră.

— Nu știu, dragă, că-s la menopauză.

Și râd amândouă de se prăpădesc. Tampaxurile mele ajung acum în mâna lui Radu, responsabilul solicitat să meargă cu ele la raft și să aducă altele, scanabile.

Încetez cumva cu râsul și, considerând că tot ce a fost penibil a trecut deja, observat de absolut toată lumea din jur, îl întreb pe Victor, cu o voce în care am băgat câtă siguranță mi-a mai rămas:

— Ce faci în țară? Ai venit la ai tăi?

— Da, oarecum, dar și cu treabă. Am primit o ofertă interesantă și am venit s-o discut cu...

— Nu mai avem „mini” tampoane, doriți cumva „maxi” sau cu aripioare? aud o voce de bărbat, probabil acel Radu care n-a înțeles nicicum cât de aiurea ne simțim când se dezbate în public chestiunea pe care noi ne-o băgăm între picioare, dar nu de plăcere, ci de nevoie.

Are mâinile încărcate de *device*-urile cu pricina, iar eu trebuie să fac alegerea, sub privirile lui, ale lui Victor, ale celor doi bărbați din spatele meu și ale femeilor curioase să se inspire, la o adică. Ce poate să mai urmeze, Doamne?! O prezentare în PowerPoint despre cum se folosește?!

— Cu aripioare, zic hotărâtă.

Le iau din mâna lui Radu și, ca pe șantierele socialiste, dar fără cântec, pachetul trece în mâinile casierei, care scanează – victorie! – și i le dă lui Victor, care mă ajută și cu pusul în plasă. Plătesc, iau restul, mă răsucesc spre ieșire și, când credeam că încep să redevin ființa aceea minunată care credeam că sunt, mă împiedic de mașinuța unui copil strecurat pe sub casă și ajung, cu mare dedicație și spontaneitate, pe jos. Toată.

Nu știu să spun dacă mă dureau mai tare genunchii, plini de sânge, sau sufletul, de mila mea. Evident că-mi venea să plâng, dar urmele de mândrie îmi spuneau să râd din nou aiurea-n tramvai și să mă întorc și pe spate, pe podeaua magazinului, râzând cu aceeași poftă, culmea, din ce în ce mai autentică. Mi-am dat seama că nu mai știu pe nimeni care să se fi făcut de râs într-un asemenea hal, care să fi fost penibilă în rafale, nu numai în fața atâtor străini, dar mai ales în fața bărbatului care este... iubirea vieții ei. Victor se

aplecă peste mine, îngrijorat, dar fără vorbe. Ia un pachet de șervețele din plasa lui și-mi șterge sângele de pe genunchi. Rodica, foarte săritoare, mă întreabă dacă să cheme salvarea. Da, n-ar fi o idee rea să ies pe targă, măcar nu mi s-ar mai întâmpla nimic mai rău....

— Nu, mulțumesc, spun, ridicându-mă sportiv, ca să-i asigur pe toți participanții la spectacol că-s vie și lucidă.

Reușesc să ies din magazin sprijinită de brațul lui Victor și mă așez la prima masă de la terasa restaurantului din fața magazinului. Decid că trebuie să beau niște apă și să-mi pun niște gheață pe genunchi. Victor comandă apă și gheață și-mi ordonă să nu mă mișc de acolo până nu se întoarce.

Mă uit după el cum traversează strada, alergând printre mașini, și mă întreb ce înseamnă toate astea, după alfabetul bunicii mele, care e cel mai superstițios membru al familiei, cu toate că nu s-a transmis asta în gena nimănui. Mai am o zi până la nuntă și mă întâlnesc cu bărbatul care mi-a luat inima în valiză, fără să-l oprească nimeni la graniță, când a plecat la Londra. Mă împiedic înainte de nuntă. Sigur e un semn rău. Îmi bate inima și mai tare când îl văd ieșind din farmacia de peste drum – asta sigur e de rău, și n-am nevoie de bunica pentru a vizualiza schema dezastrului... Beau tot paharul cu apă și-mi aranjez părul, de parcă atât mi-a mai rămas de făcut ca să scap din situația asta.

Tot fără vorbe, Victor îngenunchează, îmi șterge genunchii ca o asistentă bine plătită, îmi pune plasturi pe fiecare și fiorii pe care-i simt îi trec în contul durerii, al usturimii, ca să mă asigur că nu e vreo altă senzație prin preajmă. Aiurea! Mâinile lui pe picioarele mele, mai ales acolo, pe interiorul genunchilor... Ah, la naiba, pe cine păcălesc?! Îi fac semn ospătarului pentru încă un pahar cu apă și-i mulțumesc lui Victor, moale ca o cârpă. Eu, nu Victor. Se așază în fața mea, își spală mâinile cu gheață și-mi vine să-i strig să o arunce toată pe mine, să-mi revin, dar îl privesc ca o tâmpită ce

sunt, cu drag, recunoștință și niște tone de amintiri care vin mult mai repede decât paharul cu apă...

— Măine mă mărit, spun de parcă am rostit o frază în chineză în fața unui vorbitor de franceză.

Dintre milioanele de variante de texte ce ar putea fi emise într-o conversație inteligentă, dacă n-aș fi fost eu vorbitoarea, am făcut alegerea care mă reprezintă cel mai fidel – asta sunt eu, regina tâmpeniilor, cel puțin astăzi.

Pauză. Cam lungă, de parcă Victor ascultă traducerea în cască. Își revine și îmi dă ceea ce merit:

— Mă bucur pentru tine, fată frumoasă! Grozav!

„Nu-mi da amănunte”, pare să spună privirea lui – dar eu azi îmi dau doctoratul în cretinisme:

— E medic. Și suntem împreună de trei ani. Sunt fericită.

Puteam să spun și: „E fericit. Are trei ani și sunt medic” – ar fi avut același sens, căci intonația corespunzătoare fiecărei informații nu a colorat emisia și nici n-a convins recepția. Adică Victor a recepționat mesajul, sunt convinsă, dar mă privește ca și cum sunt beată și simpatică, deci îl amuz, dar nu crede o iotă din ceea ce-i spun.

— Minunat... Eram sigur că o să-ți revii și că-ți va fi bine.

Acum îl urăsc. De ce trebuie să zgândăresc rana asta? Din ce să-mi revin?! N-am fost nici prima, nici ultima femeie înșelată, prea mândră ca să ierte și să rămână lângă omul pe care-l iubea cel mai mult pe lume. OK, am suferit, dacă așa se numește penitența în care am trăit un an întreg, fără alt bărbat și fără să-mi mai doresc vreodată unul, dar eram tânără, imatură și mult prea bună pentru el. Da, asta a fost, m-a schimbat pentru o vreme cu nenorocita aia de prietenă a mea și, după ce i-a trecut, m-a tot vrut înapoi. Și m-a cerut și de nevastă. Și evident că am spus NU! Și evident că n-am mai vrut să-l văd vreodată! Ce, nu se întâmplă asta zilnic, atâtor femei de pe planetă? După care, iată, apare bărbatul potrivit, te măriți și ești ca nouă. Eu sunt ca nouă.

— Tu ce faci? Cum îți merge la Londra? Și de ce aicea ai venit în țară? turui eu după ce gândurile de mai devreme au beneficiat de aportul paharului cu apă numărul 2, proaspăt sosit și băut ca absintul, pe-ndelete și cu sclipiri în ochi...

— Sunt bine, nu mă mărit – glumește și mă prosteste iarăși, căci râd și eu cu el. Se deschide o televiziune nouă de știri și m-au chemat să văd dacă aș putea să-i consiliesc pe partea editorială, timp de un an. Mă duc mâine să văd despre ce e vorba – așa, din povești, sună incitant, mi-ar plăcea să construiesc ceva de la zero.

— Super. La asta te pricepi... Dar lași tu BBC-ul pentru o televiziune de-aici? Ești sigur că nu faci iar o alegere proastă? spun cu o expresie ca de copil orfan care-și regăsește în sfârșit mama și e foarte fericit.

Uf, mi-am revenit – am început să trag ca un *sniper*, în ținte mici, dar fără greșală. Ah, ce bine i-am zis-o!

— Hmm, tocmai mi-ai luat o viață. Câte mai am în jocul ăsta? Măcar una?

Nici nu mă îndoiam că a priceput aluzia și că va glumi pe seama micii mele răutăți – e prea deștept ca să ia în serios săgețile otrăvite ale femeii care l-a iubit atât de mult.

La urma urmei, ce m-a apucat? Am închis povestea asta de mult. De ce mă port de parcă aș mai avea vreo răfuială cu el? Hei, Sofia, revino-ți, strigă de pe malul celălalt biata mea voce interioară, epuizată de atâtea pățanii și emoții în aceeași zi.

— Dacă ai timp și chef, te invit la nuntă. Îți trimit chiar azi invitația, pe adresa părinților tăi. Chiar, oare n-ar fi frumos să-i invit și pe ai tăi?

De unde scot toate idioțeniile astea? Ce-am făcut?! Oare m-am lovit și la cap când am căzut?!

— Sigur, cu mare plăcere. Bănuiesc că și alor mei o să le placă ideea, fiindcă au ținut mult la tine.

Și, ca și cum mințile-mi rămăseseră pe podeaua magazinului, trântesc din nou o „maximă”:

— Câte locuri să țin pentru tine? Unul sau două?

— Păi, având în vedere că până mâine nu-mi pot face rost de o iubită, unul singur... Ești OK, crezi că ajungi întregă acasă sau vrei să te conduc? Mai am încă trusa medicală, la o adică! Îmi spune zâmbind calm și enervant de simpatic, în timp ce achită paharele cu apă.

— Dacă mai pătesc ceva, chem medicul, adică pe viitorul meu soț, spun, total antipatică.

E incredibil ce diferență imensă e între ce gândește o femeie și ce spune, când are în față un bărbat care a rănit-o crunt cândva, dar pe care l-a iubit enorm... Ce păcat că întăresc statistica și nu mă port normal...

Corina mă ajută să-mi închid rochia la spate și insistă să-mi pun jartiera de la ea. Chestia cu „ceva de împrumut” n-o bifasem, pentru că nu credeam deloc în beneficiul superstițiilor, dar cedasem în fața bunicii, care m-a rugat să port „ceva vechi” – cerceii cu perle pe care-i purtase la nunta ei. I-am luat fericită, erau superbi, fini și exact bijuteria de care avea nevoie ideea mea de simplitate, la nuntă.

— Te rog, te rog, pune-ți jartiera... Nu poți să ieși din casă fără ea.

— Of, femeie, nu mă ajută la nimic, sunt pe stop și nici măcar mirele n-o s-o vadă – ce rost are?

— Dar n-ai văzut la nunta Silviei, că i-a scos-o Matei cu dinții? E foarte tare chestia asta, mai ales când ai picioarele tale...

— Încetează, *El* n-o să facă asta niciodată – urăște barbarismele astea de prost-gust. Nu mă fură nimeni, nu-mi scoate nimeni jartiera și nu primim plicuri la final. Iar cu vânătăile astea, crede-mă, nu-mi ridic poalele nici dacă mă anunță șeful că numai așa mă face partener în firmă.

— Vânătăile de la Victor, spune Corina pe tonul ăla care mă sperie de când a căpătat titlul de prietena-me-a-vea-mai-bună, acum vreo zece ani.

Ce-i drept, am *brief*-uit-o pe Corina despre pătanii mei de ieri, căci a trebuit să-i dau o explicație despre genunchii mei oribili, când m-a ajutat să-mi pun rochia de mireasă. De îndată ce a auzit numele lui Victor, m-a uitat cu rochia în cap și cu mâinile în sus, înțepenite în decolteu, la fel de neajutorată ca o bătrânică anchilozată care vrea să facă *spagatul*.

— Victor-Victor...? Victor din tabloul tău cu șervețele?! se auzea vocea Corinei, dar eram prea captivă în rochie ca să-i răspund coerent, așa că am tăcut și mi-am amintit de tabloul-minciună care stă și acum în living, după atâția ani... Minciună... pentru că n-am putut să-i spun lui *El* ce reprezintă cu adevărat și i-am explicat că e o lucrare intitulată „Emoție”, pe care am făcut-o ca și pe celelalte, fără să am o inspirație anume, ci spontan... Casa noastră era plină de lucrări-instalații pe care le făceam când aveam chef și care erau singurul meu fel artistic de a mă exterioriza. Tabloul cu șervețele s-a născut, de fapt, după prima noapte de plâns năprasnic, specifică oricărei femei care află, din senin, că este înșelată. Am plâns corespunzător, am adormit pe canapeaua de tortură și, când m-am trezit, lângă mine era un munte de șervețele cu care mi-am șters nasul și toate lacrimile. În loc să le arunc la gunoi, am luat o pânză mare, culorile în ulei și am desenat tot ce simțeam în acel moment. Peste desen am lipit toate șervețelele, iar peste unele am trecut cu pensula, până am simțit că nu mai am ce scoate din mine. Culmea, a ieșit o lucrare frumoasă, pe care o admiră toată lumea care ne intră în casă și care doar pe mine mă face să întreb „ce beți?”...

— Dacă mă eliberezi, îți dau poșeta mea roșie de tot, îi spun Corinei și în următoarea secundă îmi trage rochia doar cât să pot vedea ceva. Încă arătam ca o sperietoare albă, cu

mâinile blocate în corsetul rochiei, dar aveam o perspectivă, zăream obiecte cunoscute.

— Mi-o dai chiar de azi s-o port la nuntă?

— Da!

Și rochia mea ajunge, în sfârșit, în poziția care i-a fost hărăzită. Poșeta mea roșie, Chanel, prima poșetă scumpă pe care mi-am cumpărat-o, chiar dacă nu eram sigură că voi mai avea bani de mâncare a doua zi. Eram pentru prima dată la Paris și asta era tot ce doream să-mi cumpăr – o poșetă Chanel. De când o am, Corina cred că a purtat-o mai des decât mine, căci murea după ea și mi-o cerea împrumut la toate sindrofiile importante.

Credeam că am închis subiectul „Victor-Victor”, când Corina s-a îndreptat spre dulap să-și ia premiul, dar, cu poșeta strânsă la piept, ca să nu i-o iau la prima răutate pe care o va spune, debitează zâmbitoare și fără să respire între fraze:

— Victor o să te iubească toată viața lui. Și știi de ce? Pentru că l-ai alungat, ai refuzat să-i fii nevastă, deși te-a cerut de o mie de ori! Așa fac bărbații – o iubesc exact pe femeia care-i respinge, nu pe aia care le e gheșă. Iar tu l-ai pedepsit prea crunt pentru o singură scăpare și erați și certați în perioada aia, dar n-ai să recunoști în veci, pentru că așa ești tu, mama geloziei și a căpoșeniei, dar io de-aia te iubesc, că ești plină de defecte și fără mine ești pierdută.

— Dacă nu ies din casă în următoarele treizeci de minute, tu ești pierdută, io n-o să te mai iubesc și o să rămâi cu mine pe cap toată viața, că n-o să mă mai mărit niciodată. Îl iubesc pe *El*, Victor e... șervețele și cu asta-basta.

Am spus ultima parte exact în starea în care am scris dimineată, cu rujul pe oglindă, doar că nu mi s-a mai rupt rujul pe semnul de întrebare. Pentru că n-am mai pus semnul întrebării. Pe oglindă. Dar îl simt în suflet... Sufletul e sub rochia de mireasă și eu plec să mă mărit. Cu jartieră roșie și genunchii vineți.

El e în bucătărie, gătește, e super-talentat și ne completăm perfect – eu nu știu să fac decât omletă. Și cafea la ibric. Triez pozele de la nuntă și încerc să fac un album, că prea ne-a bătut la cap toată familia că așa trebuie, mai ales că au trecut câteva luni bune de la fericitul eveniment. Iar familiile reunite, adică ai mei și ai lui, vin azi în vizită, la masă. E duminică și miroase a friptură cu mirodenii și-a budincă, pe care *El* le face dumnezeiește.

Aud un telefon sunând – îl strig pe *El*, dar nu mă aude, căci îi merge televizorul în bucătărie. Mă duc să-i iau telefonul din buzunarul hainei, dar până ajung se oprește. Precis erau ai lui, care sună mereu să întrebe ce să ne aducă, așa că mă uit la „missed call”. Pe ecran scrie doar „M”. Nu știu cine e „M”, așa încât pun telefonul la loc în buzunar.

Continui operațiunea de triere a pozelor, ca să le așez în album numai pe cele în care arăt perfect – doar nu vrem să rămână mărturie generațiilor viitoare cearcănele de pe la ora 4 dimineată sau ochii semiînchiși din pozele de grup. Bine, admit că nu m-am uitat la poze luni de zile ca nu cumva să dau de vreo urmă de Victor dansând cu mireasa, căci a avut acest tupeu, iar eu a trebuit să joc supunerea la dorința nuntașului și nepăsarea elegantă de a dansa cu fostul iubit. Ba chiar am invitat la dans, ulterior, cam toți iubiții și soții prietenelor mele, ca să pară o acțiune de dansat în masă, fără discriminare și sentimente. Frenezia mea dansantă m-a costat schimbarea din Louboutini în balerini și înțepinirea pe scaun până spre dimineată, căci îmi simțeam genunchii la 4 metri în față, la masa socrilor. Imediat după disprețul față de superstiții, îl am pe cel legat de proverbe cretine, cum ar fi „de ce ți-e frică, de aia nu scapi”. Țin în mână o poză cu Victor, impecabil în smoking și în postura de fost iubit, care conversează cu soțul meu, amândoi relaxați și frumoși, fotogenici și siguri pe ei. După ce ochii mei fac

ping-pong între cei doi bărbați care alcătuiesc fragmente din trecut și în derulare din viața mea, privirea mea vigilentă de femeie se oprește asupra personajului din spatele lui Victor, care se numește... ah, cum o cheamă... Felicia, parcă... ba nu, Florentina... nu, cred că Valentina... Ah, ba nu... Valentina e asistenta mai în vârstă de la cabinetul lui El... În fine, nu-mi amintesc cum o cheamă, dar o văd cum se uită la El, din spatele lui Victor. Și ceva din privirea ei îmi ridică o sprânceană. Arată bine în civil – n-am bănuțat că are sânii ăia când am văzut-o în halat, la spital. „Încetează!”, îmi zice vocea mea de gardă, care mă oprește să am apucături paranoice la vederea altor femei frumoase în preajma bărbatului meu. Toți doctorii au asistente frumoase și nu toți bărbații din lume își înșală nevestele. Problema e că, atunci când tace blestemata aia de voce interioară, îți face cu mâna instinctul de femeie înșelată. E destul de alunecoasă treaba asta, căci pe sufletele rănite își fac cuibul tot soiul de paraziți înrudiți cu paranoia și-ți trebuie niște reactivi foarte puternici ca să le analizezi conținutul și să le găsești antidotul.

Cu poza în mână, pornesc ca un somnambul, fără un scop anume, către holul de la intrare. În hol este haina lui El. În buzunarul hainei e telefonul. În telefon mă uit acum, dar la mesaje. La caut pe cele cu nume de asistente. De femei. Trag cu ochiul spre bucătărie și constat că El începe să orneze budinca, așa încât continui să acționez ca nevasta curioasă și suspicioasă care ar fi trebuit să fiu peste câțiva ani de căsnicie... Nu găsesc nimic. Mă întorc la listă și văd un mesaj de la „M”, care a sunat mai devreme. Îl deschid – scrie doar „marți”. Mă uit și la cele mai vechi ale aceluiasi personaj „M” și simt nevoia să mă așez – „M” este femeie și e „liberă diseară”. Sau solicită „un vin roșu”. Sau întreabă „ai mâncat?”... „M” comunică aproape monosilabic, dar reușește performanța de a transmite esențialul. „M” este... amanta soțului meu?????

Pun telefonul la loc. Iau poza cu cele trei personaje care alcătuiesc fragmente din trecut și, mai ales, în derulare din

viața mea și o lipesc de tabloul cu șervețele. Peste ea nu va sta niciun alt șervețel abuzat de lacrimi. Asta e prima hotărâre. A doua urmează. Mă duc la bucătărie și dau peste un El numai zâmbet și iubire. Întreb – în loc să răspund la întrebarea „vrei să guști, iubita mea?” – cine e „M”? Nu cu furie, nu cu mâinile în șolduri, nu cu tristețe. E o întrebare ca un ceai fără zahăr – nu-ți provoacă nicio plăcere, dar îți face bine pe termen lung. După ochii lăsați în pământ, am știut că paraziții înrudiți cu paranoia pe care tocmai voiam să-i analizez n-au apucat să mă invadeze. „M” era femeia cu care mă înșela bărbatul meu...

Altă femeie, alt bărbat, doar că eu sunt mereu aceeași.

Partea bună după asemenea șocuri e că, dacă se repetă, ești ceva mai pregătit. Partea proastă e că eu, fiind aceeași, nu eram deloc pregătită să mai trec o dată prin umilință, dezgust, durere, dezamăgire, suferință și tot ritualul de exorcizare a încrederii de sine.

Dacă te înșală doi bărbați, unul după altul, înseamnă că greșești alegându-i?

Dacă ierți, oare nu se mai întâmplă sau e un soi de vaccin care te imunizează și nu mai simți nimic la a doua sau a treia abatere?

După ce am epuizat în gând toate întrebările de reviste pentru femei, am luat și a treia hotărâre. Nu una vitală, ci una de urgență. S-o sun pe Corina, după ce am avut grijă să mă încui în cameră, chiar dacă El insista de după ușa „să discutăm”. Cred că am auzit și că au venit familiile, dar am decis că un *small talk* cu prietena mea cea mai bună e mai interesant.

În loc să plâng eu, plângea Corina, iar eu o linișteam pe ea spunându-i că e în regulă, că probabil pe El îl iubea mai puțin, de vreme ce nu vărs nicio lacrimă și nu-mi vine să mă arunc de la balcon.

— Stai la primul etaj – poți doar să-ți mai învinețești o dată genunchii, și jur că-l sun pe Victor să vină să ți-i bandajeze, spunea Corina între scâncete și suflături zgomotoase în batistă.

— Nu am nevoie de Victor, a glăsuț și ultimul bastion al mândriei mele retardate, după care i-am spus „la revedere” Corinei și am închis telefonul.

Am respirat adânc și am mai luat o hotărâre. Parcă jucam un joc de combat pe computer și-mi tot luam arme, să înving dușmanii ce vor apărea la următorul nivel. Am salutat familiile reunite și am anunțat de parcă eram de la Radio Erevan, căci suna ca un banc, în contextul fericirii și al hainelor elegante cu care apăruseră bieții părinți:

— Eu și *El* ne despărțim. V-am chemat la un prânz de divorț, ca să digerați mai ușor vestea, alături de bucatele minunate gătite de soțul meu. Tocmai am aflat că are o amantă și că bea vin roșu. Și că a fost la nunta noastră, care, după cum știți, a avut loc acum șase luni. Și Victor a fost la nunta noastră, adică fostul meu iubit, dar el nu a fost niciodată amantul meu și nici nu bea vin roșu. La desert aveți budincă, dar *El* n-a mai apucat s-o orneze, căci era prea ocupat să fie șocat că am aflat de amanta lui. Chiar dacă pare că și eu sunt în stare de șoc, precizez că sunt întreagă, mulțumită ca sunteți toți aici și abia aștept să-mi cer scuze că vă părăsesc, dar simt nevoia să fiu în altă parte acum.

Și iată-mă ieșind pe ușă, ca din scena unei piese de teatru îngrozitor de prost scrise și jucate, dar care, prin imbecilitatea mesajului, te ține încordat să afli cum naiba se termină. Măcar să ai de ce râde, dacă tot ți-ai pierdut vremea urmărind-o. Mi-era milă doar de ai mei – lor le-am zâmbit când am ieșit pe ușă, pentru că știu cât și-au dorit să mă vadă odată fericită, neînșelată, neplânsă, neuitată de tot ce mi se întâmplă, iubind....

Am ieșit din casă ca din propria-mi viață, și probabil că aș fi mers kilometri dacă n-aș fi dat nas în nas cu Corina – care,

după ce i-am închis telefonul, a plecat spre mine. M-a luat de braț și iar mi-am adus aminte de ce mi-e atât de dragă – ea nu m-a înșelat niciodată, a fost lângă mine mai ales când n-am chemat-o și i-am fost alături când viața a fost și mai nedreaptă cu ea. Ei i-au murit toți oamenii dragi – atât de stupid a scris cineva scenariul vieții ei. Poate de-aia e mai puternică decât mine, poate de-aia știe mai bine ce contează și poate de-aia râd cel mai mult cu ea.

Am găsit o masă liberă la terasa la care ne întâlneam adesea, mai ales duminica, atunci nu eram nevastă. Ne plăcea mâncarea, era ca făcută în casă, ne plăceau teii care înconjurau terasa ca un zid de arome și umbre răcoroase și ne plăcea că eram păzite de șeful restaurantului când vreun client încerca s-o agate pe vreuna dintre noi. Eram două femei încă tinere, frumoase diferit, dar neîndoielnic, și care ne visam jumătățile, ca mai toate femeile lumii. Încă de la salata cu care am început masa, am decis să nu vorbim despre ce s-a întâmplat, oricare-ar fi. Când nu mai e posibilă o reparație în iubire, dezbaterea e și mai nocivă, am decis eu în gând – și am pornit joaca noastră preferată, aceea de a confecționa câte o poveste despre fiecare client al restaurantului, chiar dacă nu cunoșteam pe nimeni.

— Dreapta, la ora 2, cum mă uit eu. Poți întoarce capul acum – el e cu nasul în meniu, iar ea e cu spatele, îi spun Corinei. După cât de des se uită la intrare și în jur ar părea amanți, dar, pentru că n-au nicio urmă de tandrețe, sunt doar doi care s-au săturat de mult unul de altul. Nu râd, nu se ating nici cu mâinile, nici cu picioarele, iar ea se uită prea mult în meniu, deci el habar n-are ce-i place. Ori poate că ea este foarte pretențioasă și nehotărâtă. Ori au copii prea mari ca să mai mănânce cu părinții duminica, ori n-au deloc. Nu par genul care să-i fi lăsat acasă cu bona... Nu ne place de ei. Următorii. Tu alegi, îi predau eu ștabela Corinei.

— În spatele tău... Nu te uita, pentru că se uită și el la noi, anunță Corina vorbind printre dinți, chestie care mă

face mereu să râd, mai ales când își ia zâmbetul ăla fals, către toți cei care o privesc. Pare genul care a venit să caute o femeie anume, continuă ea, deși ar putea să iasă cu oricare, după cum arată. Uuh, aaaah, dacă l-ai vedea... Nu te uita! Nu cred că are pe cineva, pentru că nu se uită la telefon. Și nici în meniu nu s-a uitat – a comandat direct, adică e genul care ne place nouă, hotărât și sigur pe el. Nu așteaptă pe nimeni, căci a comandat deja și pare prea bine crescut ca să comită gafe. Ups... Se ridică... Și vine spre noi! Și tu n-o să mă cerți că l-am sunat... a mai apucat să spună Corina, până am simțit o pereche de mâini calde pe ochi.

Și iar a intrat în scenă instinctul, nu ca să răspundă la ghicitoarea banală despre cine e și nici ca să-mi mai dea vreo veste proastă, ci ca să mă anunțe, printre altele, că trebuie să învăț să iert.

Și că iubirea e ca o masă la restaurant – nu mănânci încontinuu și nici nu te saturești cu o gustare, dar faci o pauză până la următorul fel. Iar dacă ai mâncat înțelept, poți ajunge până la desert, cu toate satisfacțiile incluse.

Ce-i drept, instinctul n-are mereu poezie, dar are de-atâtea ori dreptate... Mai ales dacă locuiește într-o femeie...

Cine ar ști să răspundă cel mai corect la toate aceste întrebări despre tine (în locul tău)?